

THE STANDARD BEARER

A Reformed Semi-Monthly Magazine

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICH.

Communications relative to subscription should be sent to C. J. Doorn, 906 Dallas Ave., S.E., Grand Rapids, Mich. All money matters should be addressed to R. Schaafsma, 524 Henry Ave., S.E., Grand Rapids, Mich.

Editorial Staff:
H. HOEKSEMA **G. M. OPHOFF**
Associate Editors:
G. VOS **WM. VERHIL**

Entered as second class mail matter at Grand Rapids, Mich.

Communications relative to contents should be addressed to
REV. H. HOEKSEMA,
1139 Franklin Street, S. E.,
Grand Rapids, Mich.

Vol. XI, No. 2

OCTOBER 15, 1934

Subscription Price, \$2.50

MEDITATION

The Grace Of Contentment

For I have learned, in whatsoever state
I am, therewith to be content.

Phil. 4:11b.

I rejoiced in the Lord!

Because now at the last your care of me hath flourished again!

Thus the apostle had written to his beloved Philippians, referring to the gift they had sent him by Epaphroditus.

Yet, so imperfect are our words as vehicles of the exact sentiment we wish to express, how this statement might be misconstrued and be the occasion of misunderstanding.

At last your care hath flourished again!

Might not the Philippians receive the impression from these words that their beloved spiritual father insinuated that they had been lukewarm and indifferent, that they had forgotten him in his suffering in the Roman prison, and that it was due to lack of brotherly love that for a time their care of him had not flourished? And would, then, these words not cause them sorrow? Hence, the apostle adds: wherein ye also were careful, but ye lacked opportunity.

But even so the statement might be misunderstood.

Had he not written that he rejoiced because their care for him had flourished, because they had sent him a gift?

And might these words not carry the thought that the apostle was in want, that his joy was caused by the gift, that, therefore, it was not joy in the Lord at all that moved the apostle to express his appreciation of their care for him?

Even that might not be.

Not the material gift was the cause of his rejoicing,

for even that gift caused him to rejoice in the Lord. Not in respect of want had he written.

For, he had learned a great lesson, that of contentment!

Contentment in every state, in all conditions.
And in the Lord he rejoiced!

Have I learned?

Learned to be content with whatsoever may be my lot?

This pointed, definitely personal question the Word of God in this passage would elicit from our hearts.

For, let us not overlook two features of the text: first, that it is a personal profession; second, that it speaks of contentment as a lesson that must be learned. As a personal confession it purposes to have a place in our own hearts and upon our own lips, so that we have really not heard the Word of God until we also, until you, until I can repeat it after the apostle with personal application: I have learned to be content with whatsoever may be my state! . . .

And that it presents contentment as a lesson, which even the apostle had to learn in the way of experience, in the way of prayer and self-searchings, in the way of strife and suffering, warns us not to think lightly of the matter, not too easily and superficially to draw the conclusion that we are content with our lot!

And thus arises the serious question: have I learned?

And, no doubt, the earnest prayer:
Teach me, O Lord!

Contentment!

Blessed state in which we feel ourselves victorious

over all external things, conditions, states, circumstances!

For, as is plain from the passage in its context, with external things, with states and conditions contentment has to do, with things that are earthly.

To these external things our earthly life is related; in a measure we are dependent on them; we are in need of them; we cannot do without them. And, therefore, there is in our hearts a certain measure of desire for them. We want them, expect them, look for them and strive to acquire them. We need bread to eat and clothing to cover us, a home to shelter us, the means to obtain these; we crave for health and strength that we may go about and labor; we hunger for friendship and love, for happiness and liberty. For, we are earthy and need earthly things to satisfy our earthly needs and desires. And contentment has respect to the relation between the things we have and the desires of our hearts with regard to those things. It is the perfect equilibrium between the two; the constant adaptation of the one to the other; the continuous adjustment of our inner state to outward circumstances. It is the positive answer to the question: have you enough? It answers affirmatively to the query: are you satisfied? It constantly asserts: I do not speak in respect of want!

The very apposite it is of discontent, which gives the negative answer to these question in every state!

When the inner state of our heart and mind, our desires and longings with respect to earthly things, is wholly in accord with the measure of earthly things we possess, with the circumstances in which we find ourselves, with the way we must travel, with the experiences we are called to pass through; and when this harmony between outward circumstances and the inner state of our heart and mind is essentially an adjustment of the latter to the former, then we are content.

The cause of contentment lies not in things but in the heart!

It is not from without but from within.

It does not arise from the fact that all things seem to bend to our slightest wish, but from the spiritual power always to adapt our inner state to our outward conditions.

Of such power the apostle speaks.

For, notice that the text gives a reason for the preceding statement. He had assured the Philippians that he spoke not in respect of want. He knew no want. He had enough. And the reason for this expression of satisfaction lay not in the fact that the apostle had an abundance of things, that he enjoyed the fellowship of friends and brethren, that he could do as he pleased, for he was in prison and Nero's sword was even at this moment threatening to take his very life. But the reason is expressed in the statement: for I have learned to be content with whatsoever state is mine. I

have learned to adjust the inner state of my mind and heart to outward things and circumstances!

It is not the satisfaction of the Epicurean, who carefully measures the capacity of his inner needs and desires, in order that he may exactly fill them with earthly things; for, this Epicurean satisfaction is utterly dependent on outward things.

Nor is it the proud show of contentment of the Stoic, who chokes down the cravings of his heart that they may not appear in his face; for, this Stoical pride is inner dissatisfaction. It is not happiness.

Neither is it the slavish satisfaction of ignorance, that is content with things that are because it knows of no better things.

It is victory!

It is that state of mind in which we are able correctly to evaluate all earthly things, circumstances, experiences.

And correctly judging of their real significance and value we clearly perceive that we have just enough!

That we need what we have!

A state of profound inner satisfaction with all things! A constant state of tranquil happiness that reflects itself in the very features of its subjects.

In whatsoever state I am!

Blessed independence!

Beautiful grace!

For, a grace it is, not a natural gift, nor a trait of character.

A stranger of this blessed state of mind and heart is the natural man; and he must needs be.

True, even in the world there is found a resemblance of this spiritual power. There is a difference between man and man as to the measure of his craving for things of the world. One is more easily satisfied than another. And after men had a taste of abundance and worldly prosperity it is more difficult than before to adjust their desires to a state of economical depression.

Yet, the contentment of which the text speaks the natural man knows not.

Nor is he capable of learning its secret. You may explain it to him, you may exhort him to be content with whatsoever may be his way and lot, — he will not understand. And in as far as he understands, not the blessedness but the doctrine of true contentment, he will despise it.

The trouble is that he is natural.

And the natural man is carnal. And the carnal mind is enmity against God; it is not subject to the law of God, neither, indeed, can be. The man of this world does not and cannot have his joy in the Lord. The precepts of the Most High are not his delight.

To know Him and taste His grace and enter into the secret of His tabernacle, to serve Him and love Him with all His heart and mind and soul and strength, to seek the kingdom of God and His righteousness and consider all other things as subservient to this highest purpose, — these things are hid from him; he cannot see them afar off. He has his delight in the things of the world. Things that were ordained to mere means to an end to him are an end in themselves. He seeks them. He wants them. And he wants more and still more of them. To possess them is inseparable from his happiness. Prosperity he craves and he grumbles if he cannot have it. And still he murmurs and grumbles if he can have all the world may offer, for the things of this world do not satisfy. He has separated the means from the end, the world and himself from God, the things temporal from the things eternal. And temporal things have their end in death. He knows it and cannot find contentment

Death is all he has!

A grace, a gift of grace, bestowed by the God of all grace upon His regenerated child, through Christ Jesus our Lord is contentment.

Not man in general is speaking in the text, but the apostle and, in general, the Christian, redeemed from the present world, delivered from the power of sin, through our Lord Jesus Christ, by mere grace.

And a little further in the chapter that same Christian glories: I can do all things through Christ that strengtheneth me!

A gift of grace the very root of which is the love of God in Christ Jesus. And this love of God in Christ is spread abroad in our hearts, not as our love to Him, but as His love toward us, seeking and finding its response in our love of God. And because of this love of God our joy is in Him and it is our highest delight to be well-pleasing to Him and to glorify Him with all our being and with every means. Because of it we know that hope maketh not ashamed and we seek the things that are above, the things heavenly and eternal and know that all things earthly are but means to the realization of eternal glory. And by that love we have confidence that our God in Christ will surely send us those things that tend to His glory and our salvation.

And thus arises within our hearts the tranquil assurance that all things work together for good.

And the calm confidence that we have just enough in whatsoever state we may be.

Beautiful grace!

Beautiful because it is not of man but of God!

Beautiful because of its perfect victory over all things earthly and transient, its independance with respect to all outward circumstances, its unlimited freedom!

Beautiful because of its strong patience, able to endure prison and death!

Beautiful because of its cheerful gratitude, able

to give thanks unto God at all times and in all things!

Beautiful because of its profound peace!

Its tranquil joy!

Marvelous grace!

A grace, yet also a lesson.

For, let us not overlook that the apostle speaks of his contentment in every state as a lesson he had learned: I have learned to be content

Even he had acquired his present state of mind only by passing through the school of experience.

Not always had he been able thus to glory.

Times there had been when he had not understood the ways of God. Thorns in the flesh, angels of Satan that buffeted him had been his lot. And he had strongly desired of the Lord that his state might be changed, that the thorn might be pulled out and the devil be made to refrain from buffeting him. For this he had prayed. And, perhaps, during a period of fourteen years he had prayed again, and prayed the third time.

Till he had understood: My grace is sufficient for thee!

He had learned to be content with thorns in the flesh and angels of Satan!

No different it is for the Christian in general.

Surely, contentment is a gift of grace and the gift the child of God possesses, but the actual practice is acquired only in the way of experience. One must learn to be content. And the lesson is a difficult one. Difficult because God's ways are often dark and rough and of them He gives no account to His children that are called to walk in them. "Whatsoever state I am" often means trouble and affliction, sorrow and grief, reproach and shame, deprivation and want, darkness and death. The punishment of God's people frequently is there every morning, while the wicked prosper. And difficult is the lesson, too, because we have not reached that perfection in which we shall live by grace only. There is another law in our members, warring against the law of our mind

And always, according to that other law, we would seek the things of the world.

We must learn to be content!

Learn it in the way of sanctification in which alone we truly seek the things which are above and have our joy in the Lord.

Learn it in the way of constant fellowship with Him Who determines our way and our every state.

Learn it in the way of prayer and supplication, in which we also may hear the divine answer resounding in our soul:

My grace is sufficient for thee!

EDITORIALS

Bibles And Bible Reading

Our readers, no doubt, remember that some time ago I announced that I had received an interesting question pertaining to Bible reading, and then promised that in due time I would try to answer the question and treat the subject involved somewhat elaborately.

The question, or questions, here follow:

Is there a difference between the Scofield Bible and the one we have? If there is, what is the difference? Is the Scofield Bible anything like a commentary? Why is it called the Scofield Bible? Mrs. H. S. G. R. Mich.

The question is an important one.

First of all, because it is concerned with Scripture, which is our only source of knowledge about the whole counsel of God pertaining to our salvation.

Secondly, because it asks about the proper edition of Scripture that ought to be used in our homes, societies, etc. This is, at least, indirectly implied in the question.

Thirdly, because the question is intimately related to that concerning the proper way in which Scripture ought to be read and studied. For the Scofield Bible, this much we may say at the outset, would teach us to read Scripture in a certain particular way, in the light of a certain view. It is a Bible with a purpose, a very definite purpose, the purpose of the author, and that purpose is none other than to teach the readers to read his own view into Scripture.

Because of the importance of the subject I would like to treat it more thoroughly than would be possible if I should merely reply to the questions as they are quoted above.

I will, therefore, rather generalize the subject and write on "Bibles And Bible Reading".

At the same time I will try to answer as definitely as possible the questions as they are put.

The Lord willing, the reader may expect the beginning of the answer proper in our next issue.

H. H.

A Protest And Its Answer

The protestant, whose protest and its answer by the Synod of the Christian Reformed Churches we are discussing, maintained that the First Point tends to nullify the doctrine of election.

Synod answered that this is not true, that it is, in

fact, a misrepresentation of the First Point. And it appealed to the fact, that the First Point expressly mentions the grace of God which is for the elect only.

We claim that the protestant was right. Synod was in error. And we showed that the appeal of synod to the face that the First Point mentions the elect and the grace of God over them is a very poor and wholly insufficient way of proving its contention.

The Remonstrants also emphatically mention election in their first of five articles.

Yet, they deny the doctrine of absolute predestination.

And we claim, that the declaration that God, in the preaching of the gospel manifests that He is gracious to all that hear, not only tends to nullify the doctrine of election, but flatly contradicts it.

This ought to be very plain to all that are willing to understand.

What does it mean to any unbiased mind if I make the statement: When God has the gospel preached to all men promiscuously, He thereby reveals that He is gracious to them all?

If it means anything at all it certainly implies that in the preaching of the gospel He reveals His will to save all that hear. The grace of the gospel is the grace to save. If God, then, reveals in the preaching of the gospel that He is gracious to all, He testifies that He is willing to save all. If this is not the implication of the First Point it means nothing.

But this is not merely a tendency to nullify the doctrine of election; it is its nullification.

First of all, it flatly contradicts the doctrine of reprobation, according to which God eternally wills that some shall not be saved, which are the objects of His sovereign displeasure. For, it must be evident, that those that are the objects of God's eternal good pleasure cannot be the objects of His grace in time; and that those, whom it pleased God from eternity not to save, He would graciously seek to save through the preaching of the gospel. The First Point, then, is the denial of the doctrine of reprobation. However, if there is no reprobation there can be no election. Hence, the First Point is the nullification of the doctrine of election.

Secondly, it is also directly the denial of the doctrine of election. For, all works of God in time are but the unfolding of His eternal counsel. If, then, God testifies in time, that He is gracious to all, willing to save all by the preaching of the gospel, this divine testimony must be a revelation of God's eternal will respecting salvation. He must have willed from eternity to save all that hear the gospel. It is evident, then, that the First Point is the denial of the truth of election.

Thirdly, the First Point evidently denies both election and reprobation if we consider, that God also surely executes His own counsel. If He chose His own

and rejected others, He also realizes in time both this election and rejection. And He does this through every means, also through the preaching of the gospel which in the case of the reprobates then becomes a savor of death unto death, according to God's sovereign decree. But if this is true, there surely is no room for the statement, that in the preaching of the gospel God bestows grace on all. While, on the other hand, if the latter is true, as the First Point teaches, there can be no sovereign execution of the decree of reprobation in the preaching of the gospel. Neither can there be an efficacious realization of the doctrine of election, for if God were efficaciously gracious to all, all would be saved. Hence, the First Point certainly nullifies both the doctrine of election and reprobation.

Finally, the First Point is tacitly based on the assumption of the doctrine of free will. Also this implication is perfectly evident to anyone that is willing to understand. If God testifies in the preaching of the gospel that He is gracious to all that hear, if that preaching is a manifestation of the willingness on His part to save all, the *ultimate cause* of the damnation of those that are lost is not in the will of God but in the will of man. And this is Pelagianism.

Our conclusion, therefore, is that the protestant did not misrepresent the meaning of the First Point, when he claimed that it was an attempt to nullify the doctrine of election.

And the fact that the same First Point expressly mentions election does not alter this fact.

It only makes it more dangerous and deceiving for the inexperienced and imprudent.

H. H.

IN MEMORIAM

Het behaagde den Heere den 23sten September, 1934, na een geduldig gedragen lijden, door den dood tot zich te nemen onzen geliefden Man en Vader,

MR. LAMBERT SCHUT,

in den ouderdom van 60 jaren.

Zwaar valt ons dit verlies, doch wij gelooven dat hij inging in de ruste die er overblijft voor het volk van God, en dit is onzen troost.

De bedroefde familie,

Mrs. Lambert Schut
Mr. Jake Schut
Mr. en Mrs. John Schut
Mr. en Mrs. Henry Schut
Rev. en Mrs. George Lubbers
Mr. en Mrs. Henry Heuvelman
Mr. en Mrs. Chris Schut
Mr. en Mrs. Steven Holstege
Henriette Schut
Lambert Schut
Gerrit Schut
Jenny Schut
En Kleinkinderen.

Hardened Yet Guilty

Thou shalt speak all that I command thee; and Aaron thy brother shall speak unto Pharaoh that he send the children of Israel out of his land.

And I will harden Pharaoh's heart, and multiply my signs and my wonders in the land of Egypt.

But Pharaoh shall not hearken unto you, that I may lay my hand upon Egypt, and bring forth my armies, and my people the children of Israel, out of the land of Egypt by great judgments.

And the Egyptians shall know that I am the Lord, when I stretch forth my hand upon Egypt, and bring out the children of Israel from among them.

Ex. 7:2-5

Moses and Aaron have gone in and have told Pharaoh, "Thus said the Lord God of Israel, Let my people go, that they may hold a feast unto me in the wilderness." Pharaoh responded with, "Who is the Lord, that I should obey his voice to let Israel go? I know not the Lord, neither will I let Israel go". This speech he clinched by an action that consisted in his increasing the Israelites' task. The people bitterly complained and accused Moses of deliberately plotting their ruin. God thereupon comforted his disquieted people by renewing His promise by His name Jehovah.

Shortly after the occurrence of these events, Moses is again encouraged to go to Pharaoh and speak all that He commands him. Pharaoh is to send the children of Israel out of his land. So the Lord requires. But the Lord again assures his servant that He will harden Pharaoh's heart and thus afford Himself opportunity for multiplying His signs and wonders in the land of Egypt.

It is remarkable how otherwise competent and respectful commentators, whose commentaries breathe true love for God and His word, almost without exception exerted themselves to neutralize by their reasonings the force of the notice, oft repeated, "And I will harden Pharaoh's heart". A fair sample of all such attempts to mollify the severity of the aforesaid declaration of God is the following (from the pen of Edersheim):

"Twice ten times in the course of this history does the expression *hardening* occur in connection with Pharaoh . . . Now it is remarkable, that of the twenty passages which speak of Pharaoh's hardening, exactly ten ascribe it to Pharaoh himself, and ten to God, and that in both cases precisely the same three terms are used. Thus the making 'hard', 'heavy', and 'firm' of the heart is exactly as often and in precisely the same terms traced to the agency of Pharaoh himself as to that of God . . . Proceeding further, we find that, with the exception of two passages in which the divine agency in hardening is beforehand announced to Moses for his instruction, the hardening process is during the course of the actual history, in the first place, traced only to Pharaoh himself. Thus, before the ten plagues, and when Aaron first proved his

divine mission by converting the rod into a serpent, 'the heart of Pharaoh was hardened', that is, by himself (verse 13, 14). Similarly, after each of the first five plagues, VII: 22; VIII:16; VIII:19; VIII:32; IX: 7, the hardening is also expressly attributed to Pharaoh himself. Only when still resisting after the sixth plague do we read for the first time, that 'the Lord made firm the heart of Pharaoh' (Ex. 11:12). But even so, space for repentance must have been left, for after the seventh plague we read again (IX:34) that 'Pharaoh made heavy his heart'; and it is only after the eighth plague that the agency is ascribed to God.

"Moreover, we have to consider the *progress* of this hardening on the part of Pharaoh, by which at last his sin became ripe for judgment. It was not only that he resisted the demand of Moses, even in few of the miraculous signs by which his mission was attested . . ."

With these observations before his eye, the author of the above lines concludes: "Can we wonder that such high-handed and inexcusable rebellion should have been ripe for the judgment which appeared in the Divine hardening of the heart . . . For the longsuffering and patience of God will not always wait. It is indeed most true, that God 'hath no pleasure in the death of the wicked but rather that he be converted and live; and that he will have all men come to the knowledge of the truth and be saved'. But 'he that being often reprov'd hardeneth his neck, shall suddenly be destroyed and that without remedy'".

One grasps the view here set forth: God had no pleasure in the death of Pharaoh; it was His pleasure that Pharaoh be converted and live and thus come to the knowledge of God. In accordance herewith Moses was bidden to command Pharaoh to let the people of Israel go. But instead of yielding Pharaoh hardened His heart by the agency of self and thus as joined to no will but his own. But the longsuffering and patience of God waited long. Finally, after the eighth plague when Pharaoh had ripened for judgment, God meted out to him a punishment well-deserved and consisting in His hardening now for the first his heart.

Such is the prevalent view. And the commentator with whom we here have to do strove to make it appear that this view has a basis in the sacred record, by affirming that of the twenty passages which speak of Pharaoh's hardening, exactly ten ascribe it to Pharaoh himself and ten to God, that thus the *making hard of the heart* is exactly as often traced to the agency of Pharaoh himself as to that of God. But the facts in this case are these: of the twenty passages which speak of Pharaoh's hardening his heart, eleven (and not ten) ascribe it to God, three (not ten) to Pharaoh himself, while six leave the agent wholly undetermined and simply affirm that Pharaoh's heart was hard or firm or heavy (not, as the English version has it, *was hardened*). The verbs in these six scriptures are statives and must therefore be rendered *was hard* and not *was*

hardened as if they were passives). The eleven passages in which the hardening is ascribed to God are: Ex. 4:21; 7:3; 9:12; 10:1; 10:20; 10:27; 11:10; 14:4; 14:8; 14:17; 13:15. The three passages which ascribe the hardening to Pharaoh himself are: Ex. 8:16; 8:32; 9:34. The six passages which leave the agent undetermined and simply state that Pharaoh's heart was hard are: Ex. 7:13; 7:14; 7:22; 8:19; 9:7; 9:35.

It is also positively untrue that the hardening process is during the course of the actual history, in the first place, traced only to Pharaoh himself, that thus before the ten plagues, and when Aaron first proved his divine mission by converting the rod into a serpent, the heart of Pharaoh was hardened by himself. The verses here involved (verses 13 and 14 of chapter 7) read both times, not "And Pharaoh's heart *was hardened by himself*" but simply, "And Pharaoh's heart (I quote the original text) was firm or hard." Both these passages leave the agent undetermined.

It is not true, finally, that after each of the first five plagues the hardening is also expressly attributed to Pharaoh himself. The scriptures involved here are: VII:22; VIII:15; VIII:19; VIII:32; IX:7. Of these five scriptures, only two (VIII:15 and VIII:32) expressly attribute the hardening to Pharaoh himself. They read, "And Pharaoh hardened his heart . . ." The other three leave the agent undetermined and thus merely state that Pharaoh's heart was hard or firm.

The above misrepresentation of scriptural data shows to what length even a commentator of Edersheim's type will go in the execution of a resolve to wrestle himself loose from the truth about Pharaoh's hardening. And the plain truth about this hardening is that from the very outset and during the whole course of the actual history, the entire hardening process must be attributed, in the first place, to God, that throughout, His hardening Pharaoh has the priority and is the cause of Pharaoh's hardening himself, that thus at no time did Pharaoh harden himself without first being hardened by the Lord.

In the sacred record of this history, statements are found that as much as literally assert this. Consider these facts: The Lord said to Moses at the time when He called him, "But I will harden his (Pharaoh's) heart, and he will not let the people go". The Lord's saying that he, Pharaoh, shall not let the people go, is but another way of saying that Pharaoh shall harden his heart, so that what the Lord, rightly considered, tells His servant is: I will harden Pharaoh's heart, and he, Pharaoh will harden his heart. Consider then that according to God's very own manner of speech, His hardening Pharaoh is an act that will have the priority and will therefore of necessity be the cause of Pharaoh's hardening self. Nay, more. The statement, "And he, Pharaoh, will not let the people go" or, 'He, Pharaoh will harden his heart' is a final clause that indicates the purpose or design of the preceding act of

God, so that what the Lord in truth tells His servant Moses is: 'I will harden Pharaoh's heart in order that he may harden his heart.' It means that Pharaoh cannot harden his heart except the Lord first harden him, that he is thus clay in God's hand, raised up and prepared by Him for final destruction. How with the aforesaid announcement before his eye and in the face of the fact that this announcement was made before a single wonder had been performed, one can maintain that while the wonders were being done such states and actions of Pharaoh as consisted in his being hard as to his heart and in his hardening his heart, implies that he hardened his heart by himself as disjoined from God's will, that thus throughout the entire process of hardening his heart was not hard and he did not harden his heart, because God hardened him — is a real conundrum. But what astonishes most of all is that, in the attempt to carve out of Scripture a basis for the view that Pharaoh in the first place hardened his heart by himself, one will deliberately misrepresent scriptural data. What else does such action betoken than that the view that Pharaoh first hardened his heart by himself is without a basis in Scripture indeed and is as far removed from the foundation truth of Holy Write as can be. And this foundation truth is that *God* is God and not *man*, not *Pharaoh*, that thus He has power over the clay, of the same lump to make one vessel unto honour, and another unto dishonour, hath mercy on whom He will, and who He will He hardeneth.

But that it is thrice asserted that Pharaoh hardened his heart has also great significance. Pharaoh is thus the rational subject of his rebellion and impudence, remains, during the entire process of hardening, an accountable agent, and sins willingly and knowingly in strict accordance with his depraved nature and as the source and author of the corruption of heart and mind that he, as laid hold on by the Almighty, is made to display. The fault therefore lies not with the Lord but with him. He is and will be dealt with as a responsible creature. And how amazingly guilty, how utterly inexcusable, how ripened for judgment he will be, when the Lord will finally destroy him by the waters of the Red sea. But, even so, Pharaoh hardens his heart as one whose heart is, from the point of view of cause, first hardened by the Lord. Thus the Lord can show in him His power. Pray, what comfort could Moses have derived from the knowledge that the Lord would harden Pharaoh's heart, if he had to understand the Lord to mean that in the first stage of the process of hardening sin would riot in Pharaoh as a power uncaused and thus supreme in its rioting, as a power therefore that could shake its vile fist in God's face and in truth declare, 'I reign'? Such notions of sin, gender not peace but blank despair. And if sin were such a power (which it would be if it were true that Pharaoh in the first place hardened his heart by him-

self) how could God have gained control of it in the final stages of the process of hardening? He could not. How plain that Pharaoh hardened his heart as one whose heart was hardened by the Lord.

Yet, as was said, the fault lied with Pharaoh. And how amazingly guilty, how utterly inexcusable, how ripened for judgment, he was when the Lord finally destroyed him by the waters of the sea.

How utterly inexcusable! What does the Lord require of him? That he let the people go permanently and send them forth as laden down by the spoils of Egypt, jewels of silver, jewels of gold and raiment? If this were the command, Pharaoh's refusal to yield could be explained though never excused. The word that comes to Pharaoh is that he let God's son go not permanently but for three days only that this son may journey into the desert and sacrifice unto the Lord his God. How amazingly inexact, this command! How altogether reasonable! How mild! Nothing less could be asked. Israel is God's firstborn son, and thus belongs to God. Pharaoh has thus laid hold on, claims, exploits and persecutes one to whom he has no right, one who belongs exclusively to another, to Jehovah. Yet he is resolved not to yield. He feels that he ought to have some excuse for the attitude he assumes. But what will he say? If it be true that Israel is God's own son, it would be preposterously vain and foolish for him to challenge Jehovah's claim upon Israel, to contest the propriety of the request to grant unto the people a brief respite that there might be opportunity to them for sacrificing unto their God and Father. The Lord, so Pharaoh feels, could, in all justice, demand of him that he relax his hold upon the people permanently, if it be true that Israel is God's son. So he refrains from cavilling with Moses about the propriety of the command as such. His reason tells him that the demand is amazingly exacting, if it be true that Israel is God's son. But he is resolved to retain his hold on the people. But how will he justify his action? He perceives that the tone of Moses' voice is authoritative, that he is not being petitioned but commanded, that Moses says, not, "Pharaoh, the Lord humbly begs thee", but, "Thus saith the Lord, God of Israel, let my people go" The God of Israel sets Himself up as Master over him. This is more than he can endure. He is unused to being accosted in this manner. Is he not being hailed by his subjects as the divine Pharaoh? Among the gods he dwells. So instead of disputing with Moses about the justice of the command as such, he, as impelled by pride, calls into question the very existence of Jehovah, when he says, "Who is the Lord that I should obey his voice to let Israel go? I know not the Lord" 'Know well, Moses', such is the tenor of these words of Pharaoh, 'that the God of whom you prate and whose representative you claim to be, does not exist for me. Whether He actually exists is a matter of no concern to me. For me, He is not.

I will not allow Him to set Himself up as Master over me. I refuse to know him as my Lord and as Israel's God and Father. Hence, it is vain for thee to refer me to the relation that Jehovah sustains to Israel as a just reason for my letting him go. Consider that for me this reason does not exist, as I refuse to concede that Jehovah is. Whereas He exist not for me, he is not to my mind Israel's Father. There can thus be no reason why I should let the people go'.

So does Pharaoh wrench himself lose from the extreme justice of the command of God, namely, by a denial of His very existence. But if it would be demonstrated unto Pharaoh that God is and that He is the Father of Israel, so conclusively that it would be sheer folly for him to maintain the contrary, would he then yield? He would not, for he ends with saying, "Neither will I let the people go". Mark you, Pharaoh says, not, 'I know not the Lord, *so that*,' but "I know not the Lord, *neither will I let Israel go*". The implication of this speech is easily grasped: 'Moses, though Jehovah to my mind did exist, exist as the Father of Israel, even then I would not let Israel go'. Let us discern the meaning of this sentiment: 'Know, Moses, that though there were such a God as Jehovah, he would still be lacking the might, the power, to compel me to do as bidden, to enforce His claims, and to avenge the violation of His demands. I Pharaoh am God; my power can be excelled by the might of no deity, whoever he may be. I am supreme in my domain and the invincible lord of all I survey. Cease therefore thy idle chatter. I will do all my good pleasure.' And to show Moses and Jehovah that he means what he says, to demonstrate to him how he holds the God of Israel in profoundest contempt, he imposes upon the people a task impossible of fulfilment in order to provide himself with excuse for slaying them in cold blood! He thus behaves as though Jehovah did not exist and as though the command with which Moses came to him is one he himself has fabricated with a view to stirring up dissatisfaction among his brethren. What frightful impudence! What infernal boldness! How deserving of destruction Pharaoh even at this juncture already is!

But consider that Pharaoh through this speech actually demands of God that He provide him with signs that yield the speech, 'I Jehovah am God, Almighty. Beside Me there is none other. Thou and thy kingdom, o Pharaoh, are but the issue of My will. In Me dost thou live and move and have thy being.' In a word, the implied request of this speech of Pharaoh is that God show His power in him, and thus verify His pretensions, demonstrate by signs that His claims are not false, His rights not assumed. That we appraise the aforesaid speech of Pharaoh aright is evident from a notice found in the sacred record that reads: "And the Lord spake unto Moses and unto Aaron, saying, When Pharaoh shall speak unto you,

saying, Shew a miracle for you: then thou shalt say unto Aaron, Take thy rod, and cast it before Pharaoh, and it shall become a serpent", Ex. 7:8, 9. Consider, therefore, that in visiting Egypt with His terrible plagues, in laying Pharaoh and his people low, God does the very thing that Pharaoh requests.

So then, Pharaoh has first declared his unwillingness to concede that Jehovah exists and thereupon asserted that if He exists He must demonstrate His power to enforce His claims, show that He is in truth God of all the earth with right and might to set Himself up as Lord over Pharaoh and that Pharaoh or none other can say to Him, What doest Thou. The purpose of the performance of all the wonders is to provide Pharaoh with this evidence again that he might be without excuse.

This purpose the Lord repeatedly declares in connection with the performance of nearly every wonder. Said he to discouraged Moses after the first encounter, "And the Egyptians shall know that I am the Lord, when I stretch forth my hand upon Egypt and bring out the children of Israel from among them". Said the Lord to Pharaoh by the mouth of Moses, "In this shalt thou know that I am the Lord: behold I will smite with the rod that is in mine hand upon the waters which are in the river, and they shall be turned to blood." "Be it according to thy word," said Moses to Pharaoh in response to his petition that the frogs be removed against tomorrow, "be it according to thy word: that thou mayest know that there is none like unto the Lord our God". After the plague of the boils breaking forth with blains upon man, and upon beast, through the speech of which the heart of Pharaoh was again hardened, the Lord said to him, "For I will at this time send all my plagues upon thine heart, and upon thy servants, and upon thy people; that thou mayest know that there is none like me in all the earth". "As soon as I am gone out of the city," said Moses to Pharaoh during the process of the plague of the hail and fire and in answer to his request that the plague be removed, "I will stretch abroad my hands unto the Lord; and the thunder shall cease, neither shall there be any more hail; that thou mayest know how that the earth is the Lord's." And thereupon to Moses, "Go in unto Pharaoh: for I have hardened his heart . . . that I might show these signs before him: And that thou mayest tell in the ears of thy son, and of thy son's son, what things I have wrought in Egypt, and my signs that I have done among them; that ye may know that I am the Lord."

Thus is Pharaoh provided with the evidence that he has asked for that Jehovah is God, that there is none like unto the Lord in all the earth. And what may be known of God through the wonders done before his eye, is manifest in him so that he sees and more than once confesses during the process of hardening that Jehovah is God indeed, that he, Pharaoh, is in

duty bound therefore to hearken unto the voice of His commands, that in failing to hearken he sins grievously, and thus merits the judgments by which he is being overtaken. So is he made to justify God and condemn self. Mark his confessions: "And Pharaoh sent, and called for Moses and Aaron, and said unto them, I have sinned this time: the Lord is righteous and I and my people are wicked". And again, when the plague of the locusts was upon his land, "Then Pharaoh called for Moses and Aaron in haste; and he said, I have sinned against the Lord your God and against you". And when Pharaoh, his servants and all the Egyptians rose up in the night and discovered that there was not a house where there was not one dead (the Lord had slain all the firstborn) he called for Moses and Aaron by night and ordered them to be gone with all that was theirs. And his parting-word to them was, "And bless me also".

This petition, "bless me also" and these confessions of guilt, what are they but so many clear declarations that Jehovah is, that He is God, the Creator and Lord of Pharaoh, the Father and Redeemer of His people, the almighty ruler of all the earth, Whose commands must be obeyed and cannot be disobeyed with impunity. This Pharaoh sees, for what may be known of God through the eleven signs (ten of which are plagues) is, as was said, manifest in him. Therefore he has sin and his sin is great, if it be considered that all the Lord asks of him at any time is that he let the people go, not permanently, but only for a brief space of three days that they might do sacrifice unto God in the desert. Thus what the Lord requests of him is not that he set His people free permanently but that he merely permit them to serve their God to whom they exclusively belonged. It is necessary that they bring the sacrifice in the desert; for, sacrificing in the land of Egypt, they will be stoned by the inhabitants. Thus, though according to Pharaoh's very own eventual confession, Israel belongs exclusively to Jehovah, and therefore should be set free, though again according to his own confession, he is in duty bound to obey Jehovah, He being the God of all the earth, he Pharaoh will not as much as afford Israel opportunity for sacrificing unto God. His sin is therefore as great as can be. And he is without excuse.

Though seeing, that he may see, and though hearing, that he may hear, though the speech of the signs is in his ear, though what may be known of God through the wonders, is manifest in him, Pharaoh perceives and understands not, lest at any time he should be converted and his sins be forgiven him. His lack of perception and understanding is a willing ignorance that springs from pride, selfishness and hatred of God and His people. Under the impulse of this hatred, he holds under the truth, that which is known of God through the signs, in unrighteousness and continues to the end to say in his heart that there is no God with

ever fiercer vehemence as the evidence that God is, accumulates before his very eye. Thus as hardened by the Lord as to his heart, does he persist in hardening his heart.

Once and again, as awed by the display of divine power, and as dismayed and terrified by the spectacle of the ruin wrought by the signs, he expresses a willingness to let the people go. But when their is respite, all his conscious thoughts again are that there is no God and that the calamities that befall him are so many pranks of nature that sustain no relation to his sin. So the wicked ever reason. He finally thrusts the people out of his country. But when they are gone, he sets out after them to bring them back and perishes in the sea. To say now that Pharaoh in the first place hardened his heart by himself, is to say that, though God is capable of laying His adversary low by some outward physical catastrophe, he does not reign in man's heart, is to say that Pharaoh perished as the victor and that his destruction spells God's defeat, is thus to say, finally, that not Jehovah but that Pharaoh is God. But what sayeth the Lord? "For I have hardened his heart that I might shew these my signs before him".

G. M. O.

BLESSING OF HUMILITY

O! learn that it is only by the lowly
The paths of peace are trod;
If thou would'st keep thy garments white and holy,
Walk humbly with thy God.

The man with earthly wisdom high uplifted,
Is in God's sight a fool;
But he in heavenly truth most deeply gifted,
Sits lowest in Christ's school.

The lowly spirit God hath consecrated
As His abiding rest;
An angle by some patriarch's tent hath waited,
When kings had no such guest.

The dew that never wets the flinty mountain,
Falls in the valley free;
Bright verdure fringes the small desert mountain,
But barren sand the sea.

Not in the stately oak the fragrance dwelleth,
Which charms the general wood;
But in the violet low, whose sweetness telleth
Its unseen neighborhood.

The censer, swung by the proud hand of merit,
But faith's two mites, dropped covertly, inherit
Fumes with a fire abhorred;
A blessing from the Lord.

Maar Zij Waren Van Ons Niet

Het praktisch bezwaar, dat door den Pelagiaan wordt ingebracht tegen de leer van de volharding der heiligen, dat deze leer namelijk noodwendig een zorgeloos leven tengevolge moet hebben, aangezien men van tevoren reeds vastgesteld weet, dat finale afval onmogelijk is, weegt niet zwaar. Reeds hierom niet, dat het in elk geval een conclusie is door de menselijke rede en niet uit de Schrift getrokken en daarom feilbaar. Het is ten slotte niet de vraag of wij oordeelen of een zekere leer gevaarlijk is, maar of de Schrift haar leert, die over de waarheid van een zeker leerstuk beslist. De houding, dikwijls aangenomen, dat wij eerst eens moeten onderzoeken of het wel veilig is een zekere waarheid te verkondigen, of ze misschien ook goddelooze en zorgeloze mensen zou kunnen kweken, eer wij haar willen aanvaarden, heeft al heel wat kwaad gedaan in de Kerk van Christus. Dit geldt van heel de lijn der waarheid en niet slechts van het stuk van de volharding der heiligen. Hoe dikwijls heeft dit argument geen dienst gedaan om de mensen af te schrikken van de leer der absolute predestinatie! Hoe vaak heeft het er velen toe geleid, om dit leerstuk slechts zeer zelden te noemen, indien ook al niet geheel te verzwijgen! De volle en vrije verkondiging van deze waarheid, vooral het op den voorgrond schuiven dezer waarheid kon er immers zoo gemakkelijk toe leiden om de mensen de conclusie te doen trekken: als ik dan verkoren ben, dan kom ik er wel; en ben ik verworpen, dan helpt er toch ook niets aan! En dan was het toch maar beter, om het "volle en vrije aanbod van genade en zaligheid" te verkondigen en laten dat leerstuk der verkiezing maar wat rusten! En het gevolg was, dat men wel officieel en naar zijn belijdenis Gereformeerd was, maar in de praktijk toch in niets verschilde van den Pelagiaan. En zoo is het met de waarheid van de rechtvaardigmaking door het geloof alleen. Zoo is het ook met de waarheid van de volharding der heiligen. Men wil naar eigen zondig oordeel eerst eens vaststellen of het voor de praktijk des levens wel wenschelijk is, om dit leerstuk te aanvaarden en te verkondigen en loopt dit oordeel dan minder ten gunste uit voor de waarheid, dan moet deze maar prijs gegeven worden, om er dan maar nadruk op te leggen, dat een iegelijk maar moet toezien, dat hij niet valle!

In den grond der zaak is deze houding een houding van ongeloof. Men vertrouwt toch eigenlijk de Schrift niet. Men waagt het niet geheel met Gods Woord. Men gelooft niet onvoorwaardelijk, dat de leer der Schrift ook voor de praktijk des levens het veiligst is, altijd goed uitkomt. Men durft zich niet geheel en al aan het Woord Gods toevertrouwen. Men wil eerst eens wikken en wegen. En het ligt wel in den aard der zaak, dat, waar men zulk een houding aanneemt tegen het Woord des Heeren, men zich eigenlijk reeds den pas heeft afgesneden, om de Schrift te verstaan. Gods

Woord wil geloofd worden. Als God spreekt hebben wij slechts te luisteren. En te aanvaarden. En te getuigen. En te gehoorzamen. Van oordeelen en tegen spreken kan nimmer sprake zijn. En daarom moeten wij van die methode, die eerst eens oordeelt of het wel goed is voor de praktijk om een zeker leerstuk der Schrift te aanvaarden, te verkondigen en op zijn rechte plaats te laten en in zijn volle gewicht en beteekenis te ontvouwen, niets hebben. Ook nemen wij den tegenstander niet al te ernstig op, die met zulke argumenten komt aandragen. Eerst de Heilige Schrift raadplegen. Leert zij een zekere waarheid, dan haar onvoorwaardelijk aanvaarden. En dan, niet oordeelen of zij wel goed is voor de praktijk, maar uitgaan van het vaste vertrouwen, dat de waarheid altijd goed is voor het leven en haar dan toepassen. Dat is de eenige zuivere methode.

Feit is dan ook, dat dit argument uit de praktijk, zoodra ge het even op den keper beschouwt, niet opgaat, geen oogenblik steek houdt. Gevaar voor de praktijk steekt er in deze waarheid ganschelijk niet. Het is volslagen onmogelijk, dat zij goddelooze en zorgeloze mensen zou maken, die, omdat ze nu eenmaal weten, dat ze toch niet kunnen vallen, niet meer waken en bidden, strijden en worstelen, om in te gaan. Het is er mee, als het argument, dat van ouds is ingebracht tegen de rechtvaardigmaking door het geloof zonder de werken, de vergeving der zonden. Immers houdt deze leer in, dat al onze zonden, die wij ooit gedacht of gedaan hebben, denken of doen, of in de toekomst nog zullen denken of doen, uitgedelgd zijn door het bloed des kruises, zoodat ze ons nimmermeer zullen toegerekend worden. Wat lag nu, voor den oppervlakkigen tegenstander, die zelf buiten de genade dezer vergeving der zonden staat, die met dit heilgeheim volslagen onbekend is, meer voor de hand, dan dat hij zou oordeelen, dat deze leer wel tot de praktische conclusie moest leiden: laat ons dan toch zondigen, opdat de genade te meerder worde! Hij vergeet echter, dat de genade der vergeving door God in het hart wordt gewrocht, dat ze het deel is, niet van den natuurlijke mensch, wiens bedenken vijandschap tegen God is, zoodat ze hem een vrijbrief zou geven om te zondigen, maar van den verbrokene en verslagene van geest, die in beginsel is overgezet uit de duisternis in Gods wonderbaar licht, om Zijne deugden te verkondigen, die een vermaak in de wet Gods heeft naar den inwendigen mensch en die daarom waarachtige geestelijke kennis heeft verkregen van de zonde en met droefheid naar God in het hart zich keert tot het kruis van Christus, om daar vergeving en vrede te vinden. Hoe zou nu toch zulk een door Gods genade gegrepen en veranderden zondaar, die een innigen afkeer van de zonde heeft, uit de vrije rechtvaardigmaking Gods de conclusie kunnen trekken, dat hij thans een vrijbrief heeft om te zondigen? Zou zulk een houding niet vloeken tegen zijn bede om vergeving? Neen, in de zucht om verge-

ving ligt tevens het verlangen naar de volmaking en volkomene verlossing van de macht der zonde. Welnu, met de volharding der heiligen is het niet anders. Och, als die volharding zou beteekenen, dat een ganschelijk buiten hem omgaande macht den Christen bewaarde in de wereld en hem beveiligde tegen de macht der duisternis, dan zou deze waarheid hem metterdaad zorgeloos en ook goddeloos kunnen maken. Hij zou veilig in slaap kunnen gaan in den trein des levens, tot de engelen hem zouden opwekken en afhalen van het eindstation, den hemel. Maar zoo is het immers niet. Hij wordt bewaard door de kracht Gods, maar die kracht Gods omringt hem niet als een muur, maar gaat dwars door hem heen, is Goddelijke genade, wordt in hem daadwerkelijk geloof. En in dat geloof strijdt hij den goeden strijd tot het einde toe, opdat niemand zijne kroon neme. En juist daarom laat hem die Goddelijke kracht geen oogenblik toe om zorgeloos of goddeloos te worden door de wetenschap, dat niemand hem kan rukken uit de hand des Vaders.

Bewaard in de kracht Gods en door het geloof! Dit woord moet elke beschuldiging alsof de leer der volharding der heiligen ooit zorgeloze menschen zou kunnen maken, doen verstommen. In de kracht Gods wordt de geloovige bewaard. Daarom wordt hij veilig en zeker bewaard tot den dag der volkomene verlossing. Daarom zal niemand hem ooit scheiden van de liefde Gods in Christus Jezus. En daarom is het onmogelijk, dat hij ooit ten finale zou kunnen afvallen. Want die kracht Gods is eene souverain werkende kracht. Ze is absoluut eerst. Ze is, voor hare werking niet afhankelijk van den wil des menschen, ook niet van den wil des geloovigen. Ze is voorts ook een almachtige kracht. De God, Die den hemel en de aarde heeft gemaakt, Wiens alle kracht is, Die niet slechts sterker is dan alle machten, die er zijn, maar buiten Wiens kracht en wil er geen machten of krachten zijn of werken, die de alleen-Machtige is, bewaart ook Zijn volk tegen de aanslagen des duivels en der wereld, tegen de werkingen des vleesches in hem, en doet hem volharden tot het einde toe. Ze is bovendien geen blinde kracht, maar een kracht der hoogste en absolute wijsheid, die altijd werkt naar den raad des willens, volgens denwelken de Heere alle dingen van voor de grondlegging der wereld heeft aangelegd op de zaligheid der geloovigen, zoodat deze moeten medewerken ten goede den genen, die naar Zijn voornemen geroepen zijn. En het is eene kracht, die wortelt in eeuwige trouwe liefde, eene liefde, die geopenbaard is in de gave en overgave des Zoons. Daarom is het onmogelijk, dat iemand den geloovige ooit uit Zijne hand zou kunnen rukken. Maar de geloovige wordt bewaard door het geloof. Hij wordt niet bewaard zooals iemand een kostelijk kleinood bewaart door het veilig weg te bergen. In het bewaard worden is de geloovige nimmer stok of blok. Zeker, ook van buiten af wordt hij bewaard. De Heere waakt over hem. Zijn God bestuurt zijnen weg en den weg

zijner vijanden. Maar als het gaat over de volharding der heiligen, moet er nadruk op worden gelegd, dat de geloovige bewaard wordt, niet buiten hem om, maar door een kracht, die ook de zijne wordt door het geloof. God houdt hem niet maar vast tegen zijn wil, maar geeft hem door Zijne almachtige kracht den wil en het vermogen, om zich voortdurend aan Hem vast te klemmen. In het onfeilbaar bewaard worden is de geloovige dus zelf bewust actief. Alleen maar is Gods kracht de kracht van zijn kracht en activiteit.

“Gij toch, Gij zijt hun roem, de kracht van hunne kracht!”

Dit verklaart ook, hoe de Schrift eenerzijds kan leeren, dat de geloovigen door de kracht Gods veilig en zeker bewaard worden ten einde toe, zoodat er geen afval der heiligen mogelijk is, en toch anderzijds hen kan vermanen en aanmoedigen om den goeden strijd te strijden, alsof het ten eenenmale van eigen wil en inspanning afhing, dat ze behouden worden en staande blijven. We hebben gezien, dat ook op dit feit de Pelagiaan ons wijst om te handhaven, dat uitvallen uit den genadestaat toch wel als mogelijk door de Schrift wordt voorgesteld. Doch ook hier berust zijn argument op hetzelfde misverstand als waarop we reeds wezen. Hij vergeet ook hier, dat de Goddelijke kracht der bewaring de kracht is van des geloovigen kracht. We hebben het dan ook niet te doen met een onverzoebare tegenstelling, als de Schrift ons eerst verzekert, dat niemand ons uit de hand des Vaders kan rukken, om ons dan te vermanen, dat we zelf zullen vasthouden; als zij ons leert, dat niets ons kan scheiden van de liefde Gods in Christus, terwijl ze ons tevens vermaant om in de liefde te blijven; als ze ons verzekert, dat de genadegiften Gods onberouwelijk zijn, om ons echter ook toe te roepen: Houdt wat gij hebt, opdat niemand uwe kroon neme! Ook loopen hier geen twee puur parallelle lijnen, die elkander nergens raken, zooals het niet zelden wordt voorgesteld. Integendeel, ge hebt ook hier de meest volkomene overeenstemming. Juist omdat, wel metterdaad de zaligheid ten einde toe vastligt in God en door Zijn kracht de geloovigen behouden blijven, maar die kracht in de zwakheid der geloovigen wordt volbracht, daarom komt in tweeder instantie de zaligheid ook te hangen aan eigen inspanning en strijd, aan eigen trouw en geloof. Daarom staat het ook wel waarlijk zoo voor het bewustzijn der geloovigen, dat zij moeten strijden om in te gaan, dat ze moeten houden, wat ze hebben en dat, indien ze dat niet doen, ze verloren zouden gaan. Alleen maar moet het wel worden verstaan, dat juist omdat zij niet strijden, gelooven en liefhebben in eigen kracht, juist omdat Gods kracht de kracht is van hunne kracht, Gods trouw de trouw van hunne trouw, Gods liefde de kracht van hunne liefde, het ook tevens onmogelijk is, dat zij ten finale de vermaningen en aanmoedigingen, die uit Gods Woord hun toekomen, in den wind zouden slaan,

zoodat ze werkelijk zouden afvallen en verloren gaan. Terwijl God door Zijn Woord Zijne kinderen toespreekt en van buiten af Zich tot hun bewustzijn richt, hen vermanende, om te strijden, blijft Hij hen door Zijne genade van binnen uit sterken tot den strijd. Terwijl Hij hen vermaant, om te houden, wat ze hebben, blijft Hij hen de kracht schenken, om het te houden. Terwijl Hij hen vermaant, om in Zijne liefde te blijven, blijft Hij Zijne liefde geduriglijk in hunne harten uitstorten. En zoo passen zich de vermaningen en bestraffingen aan bij het innerlijk genadewerk, dat God in de harten werkt en versterkt door den Geest van onzen Heere Jezus Christus. Gods Woord en werk behooren bij elkander. En door Zijn Woord wordt Zijn werk voor het bewustzijn van Zijn volk openbaar. Zoo blijven we ver van alle lijdelijkheid, terwijl we toch even ver blijven van alle Pelagianisme. Zoo is het verbond eeuwiglijk Godes en nooit van ons en worden wij toch verwaardigd om in dat verbond te staan als van de partij des levenden Gods!

Wat betreft de Schriftuurlijke voorbeelden, waarop men wijst, ten bewijze, dat er dan toch concrete gevallen van een afval der heiligen zijn aan te wijzen, het ééne woord uit I Joh. 2:19 moest voldoende zijn om hetgeen men uit die voorbeelden zou willen afleiden te weerleggen. Daar toch lezen we: "Zij zijn uit ons uitgegaan, maar zij waren uit ons niet; want indien ze uit ons geweest waren, zoo zouden zij met ons gebleven zijn; maar dit is geschied, opdat zij zouden openbaar worden, dat zij niet allen uit ons zijn". Dit woord is duidelijk en ook beslissend voor alle zoogenaamde gevallen van afval der heiligen. Immers schrijft Johannes over hen, die eertijds leden der gemeente waren, die door de gemeente als van haar en uit haar werden beschouwd, die eenzelfde belijdenis met haar beleden, en met haar in den weg der gerechtigheid wandelden. Maar ze zijn zoo uitgevallen, dat Johannes van hen schrijft, dat ze antichristen geworden zijn, vs. 18. Hiervan nu geeft Johannes een verklaring in vs. 19. Die verklaring bestaat uit eene conclusie, die hij trekt met betrekking op hen, die uitgevallen waren en antichristen waren geworden. En de conclusie is: zij waren nimmer uit ons. Alleen omdat ze nooit van en uit de gemeente waren, alleen omdat ze niet hetzelfde leven in den grond met de gemeente deelachtig waren, konden ze uit haar uitgaan. En de geldigheid van deze conclusie grondt zich op hetgeen Johannes dan verder schrijft: indien zij uit ons geweest waren, zoo zouden zij met ons gebleven zijn. De zaak is dus zeer duidelijk en ook zeer beslissend voor alle dergelijke gevallen. Had Johannes nog alleen geschreven aan de gemeente aangaande bepaalde gevallen, die hij op het oog heeft in zijn brief, had hij zich beperkt tot hen, die destijds afgevallen waren en antichristen waren geworden, men zou nog kunnen tegenwerpen, dat Johannes door openbaring wist, dat die bepaalde personen nooit tot de gemeente van Christus hadden behoord. Doch thans staat het anders. Zijn oordeel over die bepaalde per-

sonen is gegrond op een algemeen vaststaande waarheid, de waarheid namelijk, dat zij, die werkelijk uit ons zijn ook zeker bij ons blijven. En dat is de waarheid van de volharding der heiligen, de waarheid, dat die van Christus zijn nimmer kunnen afvallen. Met andere woorden, Johannes leert ons hier: zoo zeker is de zaak van de volharding der heiligen, zoo vast staat het, dat de waarachtige leden van het lichaam van Christus nooit kunnen uitvallen, dat indien er uit de Kerk op aarde uitvallen en antichristen worden, de gemeente zich aanstonds mag troosten met de gedachte, dat er niets verloren ging, dat zij, die alzo uitvielen, nooit bij haar behoorden. Ja, zelfs staat de zaak zoo, dat de gemeente het uitvallen van deze antichristen mag beschouwen als een zegen. Dit is immers geschied opdat het openbaar zou worden, dat zij niet allen uit ons zijn. Zoolang zij meer of min verborgen bleven in de gemeente, waren ze voor de gemeente altijd een gevaar. Ze waren immers vijanden binnen de poort. Maar nu ze zijn uitgevallen, zijn ze openbaar geworden vijanden te zijn en buiten de poort gezet. En dat is voor de gemeente veiliger.

Hebben we in I Joh. 2:19 dus niet maar een bepaald geval, doch een algemeen vaststaanden regel, dan is het duidelijk, dat deze regel ook moet worden toegepast op die bepaalde gevallen, die de Pelagiaan wil verklaren als bewijs van een afval der heiligen. We kunnen Salomo en zijn veelwijverij en afgoderij hier buiten bespreking laten, daar het toch meer dan waarschijnlijk is, dat zijn val niet als een finalen afval, maar als een tijdelijke afwijking van den weg des Heeren is te beschouwen. En dat een kind van God in de zonde kan vallen en soms ook een tijdlang in den weg der zonde kan voortwandelen, ontkent ook de leer der volharding der heiligen niet. Maar wel mogen we den regel, dien Johannes aangeeft toepassen op Hymenaeus en Alexander, die het geloof en een goed geweten verstooten hadden, op Hymenaeus en Filetus en, die van de waarheid waren afgeweken en wier woord voortat gelijk de kanker, op Demas, die de tegenwoordige wereld had liefgekreken en op de leeraars, die door Petrus in zijn tweeden zendbrief worden genoemd, die verderfelijke ketterijen bedektelijk invoerden en den Heere, die hen gekocht had, verloochenden, die wel door de kennis van den Heere Jezus de besmettingen der wereld eerst ontvloden waren, maar in dezelfde wederom ingewikkeld werden en van haar werden overwonnen. Op al deze gevallen moet met onverbiddelijke gestrengheid toegepast worden den regel uit I Joh. 2:19: zij waren uit ons niet, want indien ze uit ons geweest waren, zoo zouden ze met ons gebleven zijn.

Intusschen is het toch der moeite waard om afzonderlijk onze aandacht te vestigen op de teksten uit II Pet. 2:1 en 20-22. We lezen in vs. 1: "En er zijn ook valsche profeten onder het volk geweest, gelijk ook onder u valsche leeraars zijn zullen, die verderfelijke ketterijen bedektelijk invoeren zullen, ook den Heere,

die hen gekocht heeft, verloochenende en een haastig verderf over zichzelf brengende". De moeilijkheid zit hier, zooals ieder aanstonds zal opmerken in de woorden: "den Heere, die hen gekocht heeft, verloochenende". Hier wordt, zoo houdt de Pelagiaan staande, dan toch geleerd, dat er zijn, die door den Heere gekocht waren, voor wie Hij Zijn bloed had gestort, en die Hem toch verloochenen, zoodat ge een afval der heiligen krijgt. Toch merken we aanstonds op, dat dit niet het geval kan zijn, daar immers de regel in I Joh. 2:19 algemeen is en ook voor deze woorden in II Petrus beslissend blijft. Zij zouden nimmer valsche leeraars geworden zijn en valsche leer bedektelijk in de gemeente invoeren en den Heere verloochenen, indien ze uit ons waren. Doen ze het toch, dan staat vast, dat ze nimmer uit ons waren. In het licht nu van dit vaststaande feit kan de schijnbare moeilijkheid in II Pet. 2:1 op tweeërlei wijze verklaard worden. In de eerste plaats is het mogelijk, dat de woorden, die de moeilijkheid opleveren beteekenen: verloochenende den Heere als hen gekocht hebbende. In het oorspronkelijke lezen we letterlijk: den hen gekocht hebbenden Heere verloochenende. Is deze verklaring juist, dan beteekenen de woorden, dat de Heiland in Zijn plaatsvervangend lijden en zoenoffer door deze valsche leeraars werd verloochend, dat zij loochenden, dat de Heere hen gekocht had. De nadruk valt dan niet op het feit, dat de Heere *hen* gekocht heeft, maar op de loochening van het verzoenend lijden van Christus. Zij loochenen dan ook niet, dat zij Christenen zijn en dat zij in den Christus gelooven, want immers zij bedoelen een valsche leer bedektelijk in te voeren. Zij zullen dus moeten blijven doorgaan voor belijders van den Christus en den naam van geloovigen willen blijven behouden. Maar onderwijl ze zich met den naam van Christus noemen, ontkennen ze de leer der verzoening door Zijn bloed en verloochenen alzoo den Heere, die hen gekocht heeft, d. i., verloochenen, dat Hij een hen gekocht hebbende Heere is. Deze verklaring komt ons nog altijd de meest aannemelijke voor. Zij past ook op de werkelijkheid. Want zulke valsche leeraars, die zich met den naam van Christus noemen en die toch beslist ontkennen, dat het bloed van Christus verzoenend is, dat het lijden van Christus plaatsvervangend lijden is, zijn er altijd geweest en zijn er nog velen. Jezus is dan wel hun Heere. Maar Hij is ons voorbeeld, of Zijn lijden was een afschrikwekkend voorbeeld van hetgeen God rechtvaardiglijk met ons had kunnen doen, of dat lijden heeft een moreele beteekenis en wat dies meer zij. Maar zij verloochenen den Heere als hen gekocht hebbende. Een tweede verklaring is, dat in de woorden "den Heere, die hen gekocht heeft verloochenende" de valsche leeraars worden beschreven naar hun naam en plaats in de zichtbare kerk op aarde, eer ze openbaar worden niet uit haar te zijn. De gemeente is gekocht door het bloed van Christus. Tot die gemeente behooren in organischen zin ook een tijdlang deze leeraars, die echter later ketterijen bedektelijk invoeren. En nu

worden ze beschreven uit het oogpunt van hun behooren tot de zichtbare openbaring van het lichaam van Christus, als degenen, die de Heere gekocht had. Onmogelijk is deze verklaring niet. De Schrift spreekt in denzelfden zin van namen, die uitgedaan zullen worden uit het boek des levens. Toch geven we de eerste verklaring den voorkeur, daar ze tevens de reden aangeeft, waarom de apostel deze valsche leeraars juist beschrijft als degenen, die den hen gekocht hebbenden Heere verloochenen.

Het laatste gedeelte van dit hoofdstuk is niet zoo moeilijk. Daar lezen we: "Want indien zij, nadat zij de door de kennis van den Heere en Zaligmaker Jezus Christus, de besmettingen der wereld ontvloden zijn, en in dezelve wederom ingewikkeld zijnde, van dezelve overwonnen worden, zoo is hun laatste erger geworden dan het eerste. Want het ware hun beter, dat zij den weg der gerechtigheid niet gekend hadden, dan dat zij, dien gekend hebbende, weder afkeeren van het heilige gebod, dat hun overgegeven was. Maar hun is overkomen 't geen met een waar spreekwoord gezegd wordt: De hond is wedergekeerd tot zijn eigen uitbraaksel; en de gewasschene zeug tot de wenteling in het slijk". Dat degenen, die de apostel hier beschrijft, "uit ons zijn uitgegaan, maar niet uit ons waren", is niet zoo moeilijk in te zien. Het feit, dat ze als een hond tot hun eigen uitbraaksel terugkeeren, is wel duidelijk bewijs, dat ze dat uitbraaksel nog altijd beminden. De gewasschene zeug is niet van zijn voorliefde voor het slijk verlost. Vandaar, dat zij tot de wenteling in het slijk terugkeert. Zoo is het ook met de hier beschrevene menschen. Zij wentelden zich eertijds in het slijk der zonde en hadden daar behagen in. Ze kwamen echter in aanraking met het Evangelie, met het heilige gebod: weest heilig, want Ik ben heilig. Ze kregen kennis van den weg der gerechtigheid. En zij wandelden ook een tijdlang, wat hun uitwendig leven betrof, in dien weg. Er kwam verandering in hun levenswandel. Ze ontvloden de besmettingen der wereld. Maar hun kennis van den Heere en Zaligmaker en van den weg der gerechtigheid was een puur natuurlijke kennis. Ze was geen geestelijke kennis des harten, geen kennis der liefde. Ze waren dan ook wel uitwendig gewasschen als de zeug, maar inwendig bleef de voorliefde voor het slijk der zonde toch bestaan. Heiligen werden ze nimmer. Vandaar, dat ze altijd weer aangetrokken worden door de besmettingen der wereld, die ze eenmaal ontvloden waren. En daardoor aangetrokken, zoeken ze die besmettingen weer op, worden er weer ingewikkeld, worden er ten eenenmale van overwonnen. En dan is hun laatste nog erger dan hun eerste. Ze geven zich nog meer geheel en al over aan de genietingen der zonde. Ze wentelen zich nog dieper en met nog grooter behagen dan voorheen in het slijk. Het ware hun metterdaad beter, dat ze den weg der gerechtigheid nimmer gekend hadden. Doch van een afval der heiligen is ook hier geen sprake. Want "zij waren uit ons niet".

H. H.

Judas Iscarioth

III

Lukas 22:4-6.

Wat wilt gij mij geven, zoo ik Hem u overlever? Judas had zich gehaast tot de oversten van Israel, maar hij werd niet ontvangen, zooals hij zich het had voorgesteld. Judas werd door een andere bril gezien in dien kring dan in den kring waarin hij ongeveer drie jaar lang had vertoefd.

Weliswaar, is er blijdschap onder de leiders des volks op het oogenblik, waarop zij zelf niet meer wisten hoe zij Jezus vangen zouden, (immers een uit Jezus' eigen kring zal hen nu helpen in het ten uitvoer brengen van de plannen welke zij hadden beraamd), maar toch, de verrader mag vooral niet den indruk ontvangen, dat hij een door hen geëerde handlanger is, die onmisbaar scheen te zijn en buiten wien men het niet zoude kunnen stellen. Op een eereplaats behoeft hij niet te rekenen in dit uitgelezen gezelschap. Neen, de leiders in Israel houden hem op zekeren afstand. De reden hiervoor ligt voor de hand. Het zou al in 't geheel niet passen, om den indruk achter te laten, alsof waren zij met Jezus gevangenneming verlegen. Ofschoon ze zeer wel gevoelen, dat het uit te voeren plan om Jezus te dooden, vele moeilijkheden met zich zal brengen (het volk was immers niet te vertrouwen en de wispelturige schare kon het wel eens anders willen dan de leiders) toch mag deze volgeling van den gehaten Nazarener hier niets van merken. Hun eigenwaardigheid mag er niet onder lijden en de zaak waarin Judas handlanger wil zijn, moet in haar uitvoering zóó geschieden, dat alle schijn van laagheid en gemeenheid geweerd blijve, althans zooveel mogelijk vermeden worde.

Naar alle waarschijnlijkheid heeft Judas meermalen naar de gelegenheid uitgezien, en waar mogelijk deze gezocht, om met deze leiders in Israel in contact te treden. Dat dit niet zoo gemakkelijk ging lag voor de hand. Als hij de gelegenheid zoekt om zijn verschrikkelijke daad ten uitvoer te brengen, dan blijft niet alleen de vraag over tot wien hij zich zal wenden, maar hoe kan dit geschieden zonder dat er eenige verdenking op hem zal vallen? Judas speelde een dubbele rol.

Om met Jezus te verkeerren werd hem hoe langer hoe meer ondragelijker. Judas heeft het gevoeld en verstaan, dat Jezus hem had doorzien. Doorzien niet alleen in verband met wat er was voorgevallen in de zalving te Bethanië, maar ook doorzien vanaf het aller-eerste begin. En Judas had zich dus des te gemakkelijker onder den invloed van den Booze gesteld, vooral nu, waar de uiterlijke omstandigheden duidelijk voor-spelden, wat het einde zou worden, en zijn innerlijke begeerten des te minder op bevrediging konden hopen.

Doch wat nu? Het klein gedoe met de beurs is

zeker niet voldoende om aan zijn begeeren de noodige bevrediging te geven, noch ook om hem nog langer in den kring der discipelen te doen verkeerren. Als het er eenigszins op gaat lijken, dat er iets extras in zal komen gaat het toch nog zijn neus voorbij, en wordt hij om zijn hebbelijkheid door Jezus bestraft, denk slechts aan de zalving te Bethanië. Wat hij bij zich droeg moest toch mede dienen in het voorzien van den nooddrift in eigen kring? Maar bovenal, was de Jood-sche Messias-idee niet geheel gedoemd, toen Jezus de schare van Zich stootte? Wat bleef er dan nog over? Als het Judas goed duidelijk wordt, dat Jezus koninkrijk geestelijk is van karakter en dat daarmee alle hoop op aardse glorie vergaat en aanstonds voor goed wegvalt, dan werkt dit alles mede om in hem wakker te roepen datgene wat hem Jezus doet haten, dan is er geen sprake meer van het ten onder houden van de diepe teleurstelling welke zich eerst van hem meester had gemaakt. Dan is Judas gereed, waar de zonde zich in hem sneller ontwikkelt, naarmate Jezus einde zichtbaar nadert, om zich tot de openlijke en voornaamste vijanden des Heeren te wenden, en als de gelegenheid zich voordoet met hen te beraadslagen. Waarin Judas berekening faalde was vooral het feit, dat men hem in dien kring niet als een vertrouwd deelgenoot wilde opnemen. Dit blijkt wel vooral hieruit, dat men hem voor zijn diensten wilde betalen.

Eenerzijds staat het wel vast, dat wat er ook moge geschieden, de Oversten een goede houvast aan hem zullen hebben. Dit blijkt duidelijk uit de wijze waarop men zijn aanbod aanneemt. Als straks de zaak ten einde toe is afgehandeld, is men, gelijk later wel blijkt, met deze verrader klaar. Hij mag dan verder voor zichzelf uitzien, zonder dat zij zich om hem in het minst niet bekreunen. Als verrader en niet als bondgenoot beschouwt men hem, en door het aannemen van deze houding dragen de leiders er zorg voor, dat er een gepaste afstand blijft tusschen hen en Judas. Aldus handhaven zij de door hun aangenomen waardigheid waarin zij zelfs door het volk worden geëerbiedigd.

Daarom is het, dat zij Judas aan zich verplichten en wordt de overeenkomst zoo gesloten, dat wel van hem verwacht wordt, dat hij hen Jezus zal overleveren, doch zóó, dat hij zichzelve eerst geheel en al heeft verkocht. Zoo is de verrader hun prooi en zit hij vast in het net door de leiders in Israel rondom hem geweven.

Het geheel van hunne handelwijze doet ons zien hoe men over dezen discipel dacht.

Op het terrein van den vorst der duisternis wordt het woord vertrouwen gemist en is het wantrouwen wederkeerig. Zij werden het er immers over eens, dat zij hem geld zouden geven. De prijs der dertig zilverlingen is het resultaat van hun bieden en loven? Ook hier waren er van beide zijden motieven in het spel, en om zooveel mogelijk te vragen, en om zoo laag mogelijk te bieden. Het was immers handel puur en simpel?

Van de zijde der leiders is het te verstaan, dat zij voor alle dingen Judas niet in den waan moesten brengen, alsof zoude zijn aandeel in de gevangenneming van Jezus zooveel gewicht in de schaal leggen. Zoo veel beteekenis mocht er aan Judas aandeel niet worden gehecht, dat zoude een blijk van eigen zwakheid zijn. Hoe zouden zij dan leiders kunnen zijn? Neen, Judas moet eerbied, althans vreeze hebben voor dit uitgelezen en door een ieder geëerbiedigd gezelschap en hij moet niet denken, dat men als het er op aankomt, 't niet buiten hem kan stellen. Daarom zal er eerst eens over den te betalen prijs worden gesproken en met hem gehandeld worden, waarin dan vooral moet uitkomen, dat deze prijs als eindresultaat van hunne bespreking, niet dien van een slaaf te boven mag gaan.

Hier mag en moet even gewezen op de rijke symbolische beteekenis in verband met den Heiland. Zijn prijs is die van een slaaf gelijk, geheel passend bij Zijn vrijwillige slavengestalte. Maar heeft Zichzelf vernietigd, de gestalte eens dienstknechts aangenomen hebbende, en is den menschen gelijk geworden; en in gedaante gevonden als een mensch, heeft hij Zichzelf vernederd, gehoorzaam geworden zijnde tot den dood, ja, den dood des kruises (Filip. 2:7, 8). En het is van het geld bestemd voor den aankoop der offeranden, waarmede men den Christus door verraad wist te koopen, opdat de Schrift vervuld zoude worden.

Maar nu moet Judas ook zoo aan hun verbonden worden, dat hij zijn werk zal moeten uitvoeren. Reden waarom men hem het geld oogenblikkelijk ter hand stelt. Wat Judas ook verder moge doen, dit is zeker, dat hij zich van zijn taak zal moeten kwijten gelijk men was overeengekomen. Het loon veronderstelt het werk dat gedaan moet worden. Wie zich aan de wereld verpand wordt haar slaaf. Judas wil Jezus verkoopen en dit is alleen mogelijk als hij eerst zichzelf verkoopt.

Niet anders zijn de motieven waardoor Judas gedreven wordt. Weliswaar zal het hem moeilijk zijn gevallen om een bepaalde prijs te stellen. Hij toch vraagt: Wat wilt gij mij geven? Hij weet nu, dat als deze overeenkomst eenmaal aangegaan is er ook van deze leiders niets meer valt te verwachten. Hun gunst, dat is wel duidelijk, kan hij met zijn verraad niet koopen en daarom moet de gevraagde som zoo hoog mogelijk gesteld worden. Judas heeft evenmin vertrouwen in deze leiders als liefde tot Jezus. Zij waren als het op zijn prijs aankomt niet goedgeefs en deden het hem duidelijk gevoelen, dat er niet te veel van hen verwacht kon worden.

Doch zoo is de zonde altijd, haar loon is armoedig, arm vooral omdat het in zich nooit bevrediging draagt. Want ook deze geringe prijs is veel te veel, zooals duidelijk blijkt wanneer Judas zijn helsch werk zal verricht hebben. Niet dat dit geld hem in den zak brandt op dat eigen oogenblik. Daartoe moet straks het woord des Heilands in den hof dienen, als de Heiland hem

wegstuurt met een woord, dat hem naar het touw deed grijpen en hem tot in de plaats der pijniging zal bijblijven, eeuwiglijk.

W. V.

IETS UIT ORANGE CITY

Zoo zijn wij nu een gemeente! En ofschoon we klein zijn, zijn wij vol moed, geloovende dat Hij, Die het is begonnen het ook wel met ons zal maken. Zoo luidde het einde van ons artikel in de Standard Bearer van 15 Mei, 1934. De Heere heeft ons vertrouwen niet beschaamd. Nadat we waren georganiseerd kwam al spoedig ter sprake het bouwen of het in bezit raken van een eigen kerkgebouw. Er werd een bouwcommissie benoemd, die vol moed aan het werk ging. Er werd uitgezien naar een plaats om een kerk te bouwen. De commissie slaagde er in om op voordeelige wijze twee loten te koopen met ruimte te over om een flinke kerk te bouwen. Nu werd er een plan gemaakt voor een doelmatig kerkgebouw en op de volgende gemeentevergadering de gemeente voorgelegd. Men besloot, met eenige wijziging, dit plan over te nemen en over te gaan tot bouwen. Nu ging men bij locale lumberyards aan om te zien wat zulk een gebouw zou moeten kosten. De bouwcommissie was van gedachte dat het wel wat duur kwam. Zodoende werden er andere plannen be- raamd. Men kwam op de gedachte om een oude kerk te koopen en op de gekochte grond te zetten. Na hier en daar rond te hebben gezien kwam men in aanraking met de kerkeraad van een gemeente te Le Mars, die een nieuwe kerk hadden gebouwd en dus de oude te koop aanboden. Het gebouw werd bezien en nog eens geïnspecteerd en men kwam tot het besluit het gebouw te koopen en naar Orange City te brengen. Maar wat een teleurstelling. Het gebouw kon volgens de berekening van den "mover" niet vervoerd worden omreden dat het te groot en te hoog was. Het gebouw was vijftig bij zestig voet groot. Wat nu? Afbreken en naar Orange City vervoeren met trucks? Ja, dat kon. Er werd onderhandeld met een paar flinke timmerlui en men kwam tot een akkoord om het gebouw af te breken. Alles wat kon repte zich om te helpen en in betrekkelijk korten tijd was het hout met inbegrip van deuren, ramen, fornuis, enz., op de gekochte grond saamgebracht. Nu kwam aan de orde het graven van een basement. Ook dat kwam in orde. Men kon nu beginnen met het gebouw en het is in zoover gereed dat wij er binnenkort in hopen te vergaderen.

Ondertusschen kwam de gedachte en bede op: Mocht de Heere, Die het zoo wel maakt, ons nu ook een leeraar zenden, die voor ons uit en in kan gaan en ons leiden in de grazige weiden van Zijn Woord. Op een gehouden kerkeraad werd een drietal gemaakt en nadat het tweemaal aan de gemeente werd voorgehouden ging men over tot stemmen. En uit het bestaande

drietal (Ds. Kok, Candd. Lubbers en Kuiper) werd Candidaat Lubbers gekozen tot herder en leeraar. Na zes volle weken van spanning kwam het bericht dat de broeder geen vrijmoedigheid had om te komen. Teleurgesteld, maar niet ontmoëdigd! Men ging weer over tot het maken van een drietal en wel Dss. Kok en Gritters en Candidaat Kuiper. Gekozen werd Candidaat H. H. Kuiper. De roeping werd door den broeder aangenomen. Wij waren verblijd en menig dankgebed ging uit tot den Heere Die het alles zoo wel maakt.

't Ging alles zoo voorspoedig dat de broeder en zijn gezin reeds den veertienden September in ons midden waren. Des avonds hadden wij een "reception" ten huize van broeder Kamstra waar ook onze consulent (Ds. R. Veldman van Sioux Center) en vrouw tegenwoordig waren.

De bevestiging had plaats Zondagavond den 16den September. De dienst werd geleid door Ds. Veldman die sprak over Handelingen 20:28. Een schoon woord voor leeraar, kerkeraad en gemeente! Na de predikatie van Ds. Veldman werd onze leeraar bevestigd door Ds. C. Hanko bijgestaan door Dss. R. Veldman en G. Lubbers. Het was voor ons een onvergetelijken avond. Onze leeraar hoopt den 23sten zijn intree te doen.

De gemeente en leeraar zijn blijde en kunnen niet nalaten den Heere te loven voor Zijn groote weldaden aan ons bewezen. Mogen wij voortgaan in Zijne gunst en in het volle vertrouwen dat Hij alles wel maakt en altijd het beste zoekt voor Zijn gemeente op aarde!

R. J. Extra

NOTICE

The Ladies' Aid of the First Protestant Reformed Church at Grand Rapids, will sponsor, D. V., its first lecture of the season November 8, at 7:45 P. M., in the above named church.

Rev. M. Gritters of Holland, Mich., will be the speaker.

Topic: "The Conquest of True Prophecy," Rev. 6:2.

Musical and instrumental numbers will be rendered.

The offering will be for the C. S. B. A. (Christian School Benevolence Association).

Come and enjoy this timely and instructive lecture.

All welcome.

Dates of lectures for the months of January and March have been reserved.

Please, note change of date!

The Committee

Zal God Zijn Volk Verstooten?

We ontvingen nog de volgende vraag:

In Gen. 17:7 lezen wij:

En Ik zal mijn verbond oprichten tusschen Mij en tusschen u en tusschen uw zaad na u in hunne geslachten, tot een eeuwig verbond, om u te zijn tot een God en uw zaad na u.

Dit zaad hield ook den beloofden Messias in.

Bovendien zou de Leeuw immers van Juda's stam zijn.

Nu lezen we in Ex. 32:10: Laat Mij toe, dat Mijn toorn tegen hen ontsteke en hen vertere; zoo zal Ik u tot een groot volk maken.

Indien dit geschied was, waar was dan de belofte gebleven van den Messias? Mozes was toch niet uit den stam van Juda, maar uit dien van Levi.

En hoe kan dit verklaard worden, dat God een verzoek of bede richt tot een mensch, zooals Hij hier doet tot Mozes? — D. K., Gr. R. Mich.

Antwoord:

Het verband van den tekst uit Ex. 32 is bekend. Israel is bij den berg Sinai. Mozes is op den berg en vertoeft, naar het oordeel des volks, wat al te lang om terug te komen. Ze wenden zich tot Aäron en eischen van hem, dat hij hun goden make, die voor hun aangezicht kunnen gaan. Aäron heeft aan hun eisch voldaan. Hij maakte een gegoten beeld en het volk had het verbond Gods overtreden en zich gebogen voor het gouden kalf. De Heere heeft het alles aangezien en is grootelijks verbolgen over de zonde des volks. En de Heere openbaart aan Mozes al, wat er geschied is en maakt aan Zijn knecht Zijn toorn en verbolgenheid bekend. Hij spreekt tot hem: "Ga heen, klim af! want uw volk, dat gij uit Egypteland opgevoerd hebt, heeft het verdorven. En zij zijn haast afgeweken van den weg, dien Ik hun geboden had; ze hebben zich een gegoten kalf gemaakt, en ze hebben zich voor hetzelfde gebogen, en hebben het offerande gedaan en gezegd: Dit zijn uwe goden, Israel, die u uit Egypteland opgevoerd hebben". En verder: "Ik heb dit volk gezien, en zie, het is een hardnekkig volk! En nu laat Mij toe, dat Mijn toorn tegen hen ontsteke, en hen vertere; zoo zal Ik u tot een groot volk maken".

In de volgende verzen lezen we dan, hoe Mozes "niet toe laat", dat Gods toorn tegen hen zou branden, om hen te verteren. Hij pleit voor het volk. Had God tot Mozes gesproken, alsof het zijn volk was, dat hij uit Egypteland had opgevoerd, Mozes legt er in zijn middelaarsgebed nadruk op, dat het Gods volk is, dat Hij Zelf heeft verlost en met een sterke hand uit Egypte heeft uitgeleid. Hij pleit eenerzijds op de eere van Gods naam, die voor het oog der wereld aan dit volk verbonden is, en anderzijds, zich beroepende op Gods waarachtigheid en trouw, op de belofte, die God aan Abraham, Izak en Israel had gezworen. En hij smeekt

den Heere, dat Hij Zich zal wenden van de hittigheid Zijns toorns en dat het Hem berouwen mag over het kwaad Zijns volks. En eindelijk lezen we dan, dat het den Heere berouwde over het kwaad, hetwelk Hij gesproken had Zijn volk te zullen doen, vss. 11-14.

Tot recht verstand van dit gedeelte der Schrift, moeten we, m. i. op de volgende elementen letten:

1. Dat het wel vanzelf spreekt, dat het naar Gods onveranderlijken raad onmogelijk was, dat Hij werkelijk zou doen, dat Hij hier aan Mozes voorstelt, het gansche volk Israel door Zijn brandenden toorn verteren, om dan van Mozes een groot volk te maken. Gods raad is onveranderlijk, en Zijne beloften zijn ja en amen. Naar dien raad had Hij Zijn eeuwig verbond opgericht met Abraham en zijn zaad. En ofschoon God die belofte nog vervullen zou, ook al had Hij het volk bij den berg Sinai door het vuur Zijns toorns verteerd en van Mozes een groot volk gemaakt, toch merkt Mozes terecht op, dat God door de verlossing van het volk uit Egypte met een sterke hand duidelijk had geopenbaard aan heel de wereld, dat niet Mozes alleen, maar het volk Israel door God verkoren was om het land Kanaan te beërven. Bovendien liep de lijn van het beloofde zaad centraal niet door den stam van Levi, maar door dien van Juda. Christus was in Juda's lendenen. Juda kon niet worden verteerd. Dit alles is wel duidelijk.

2. In de tweede plaats moeten we niet voorbij zien, dat er een vreeselijke werkelijkheid ligt in de woorden, die de Heere tot Mozes spreekt, de werkelijkheid namelijk, dat Gods verbond niet vast kan liggen in dit volk, zooals het Mozes' volk was en door Mozes uit Egypteland was uitgeleid. Er was een groote verworpen en vleeschelijke bolster rondom het uitverkoren zaad, en die vleeschelijke bolster had zich op schrikkelijke wijze geopenbaard in de afgoderij bij Sinai. Het was een hardnekkig volk. Het was een volk, dat bestond uit verbondsbrekers, overtreders van Gods verbond. De bondsbreuk van Israel als natie begint bij Sinai en openbaart zich door heel de geschiedenis van dat volk. Feitelijk wordt die breuke nooit weer geheeld. Ze openbaart zich door heel de woestijnreis. En de toorn, waarvan de Heere spreekt in dit verband achtervolgt hen ook werkelijk door heel de woestijn, verteert duizenden van hen, totdat ze worden verstooten en vanwege hun ongeloof niet ingaan in het beloofde land. In het meerendeel van hen heeft God geen welbehagen gehad, maar Hij heeft hen in de woestijn terneer gesmeten. Maar ook als ze zijn ingegaan openbaart zich nog altijd dezelfde zonde van bondsbreuk. De breuke bij Sinai geslagen wordt al wijder. En steeds verteert Gods toorn dit volk van Mozes, dat door Mozes uit Egypteland was opgevoerd, totdat het eindelijk den Christus verwerpt, Gods verbond finaal met voeten treedt en als natie wordt verworpen. Dat is de groote beteekenis van de Sinai en van de groote zonde daar door het volk bedreven. Gods verbond is Godes. Het

kan niet rusten in het volk. Het kan niet afhankelijk zijn van den wil des menschen. Het kan alleen vast liggen in Gods eeuwige trouw. Ik de Heere wordt niet veranderd daarom zijt gij, kinderen Jacobs, niet verteerd.

3. In de derde plaats moeten we opmerken, dat dit eeuwig verbond Gods, dat alleen rust in Gods onveranderlijken raad, dat volstrekt Godes is, door Hem wordt opgericht, en door Hem wordt gehandhaafd, toch wel metterdaad was opgericht met Israel en vast lag in het overblijfsel naar de verkiezing der genade. Om het geestelijk zaad kon Israel dan ook nooit worden verteerd. Dat lag aan de verkiezing, dat lag aan Gods onveranderlijke beloften, dat lag niet aan dat overblijfsel, maar aan Gods trouw. En we moeten dan ook niet voorbij zien, dat God de Heere niet tot Mozes zegt: Ik zal dit volk verteren, om van u een groot volk te maken; maar: "Laat Mij toe, dat Ik dit doe". Ook hierin ligt een groote werkelijkheid. De vrager merkt terecht op, dat het toch al te vreemd is, om te veronderstellen, dat God een verzoek aan Mozes zou richten, aan een nietig mensch, om te mogen doen, wat Hij wil. Het gaat zeker niet aan, om te veronderstellen, dat een nietig mensch God in den weg zou kunnen staan, om Zijn wil uit te voeren. En toch was dit hier juist in zeer diepen en grondigen zin des woords het geval. Dit is zelfs zoo waar, dat als Mozes straks niet uit den weg wil gaan en hij het God niet wil toelaten, dat Hij het volk vertere, het dan niet geschiedt. Alleen maar mag niet worden voorbij gezien, dat niet Mozes als mensch, maar als de van God geroepene knecht des Heeren en Middelaar des ouden verbonds, het God niet toelaat om te doen, wat Hij hier voorstelt. En dit wil in den diepen grond der zaak zeggen, dat God Zichzelf niet toelaat, dat Hij Zichzelf niet kan verlooehen. Dit openbaart God hier, en Hij openbaart het door Mozes. Hij doet het in de eerste plaats door Mozes voor de mogelijkheid te plaatsen, dat het volk zal worden verteerd en hem, Mozes, tot een groot volk te maken. Hij doet het in de tweede plaats door Zijn knecht Mozes indachtig te maken aan de beloften aan de vaders geschonken en aan de groote verlossing, waarmede God Israel heeft verlost uit Egypte. Hij doet het in de derde plaats door in Mozes' hart en op zijne lippen te leggen het gebed, waarmede de middelaar des ouden verbonds straks pleit voor het aangezicht des Heeren. Het is alles van God. Vandaar dan ook, dat in zijn gebed Mozes zich op niets anders beroept dan op God zelf. In heel zijn gebed zegt hij eigenlijk tot God: Gij kunt het Uzelf niet toelaten, want Gij zijt God. Hij pleit op God, op Zijn verbond, Zijn beloften, Zijn machtige verlossing, de eere Zijns naams voor heel de wereld.

4. In de vierde plaats is dit ook eene beproeving voor Mozes, eenerzijds om thans niet langer met dit hardnekkig volk 't te wagen in de woestijn; anderzijds ook om zelf een naam te verkrijgen en tot een groot

volk te worden. In die beproeving wordt Mozes door God gesterkt om te pleiten, zooals hij doet, voor de eere van Gods naam en de zaak van Gods verbond met verloochening van zichzelf. En zoo wordt Mozes type van den Middelaar des Nieuwen Testaments, Die Zichzelfen verloochende tot in den dood, ja, den dood des kruises. Mozes is zachtmoedig meer dan eenig mensch en kan als zoodanig dienen om knecht des Heeren te zijn en middelaar des verbonds voor een hardnekkig volk. Weliswaar is Mozes ten slotte niet zachtmoedig genoeg en gaat hij onder, zoodat hij toch het volk niet Kanaän kan binnen leiden. Dat is Mozes' zonde bij de wateren van Meriba. Het is onze overtuiging, op grond van verschillende overwegingen ontleend aan de Heilige Schrift op dit punt, dat Mozes bij die wateren weigerde om het volk water uit de rots voort te brengen. Dat is de bedoeling van zijn woord: Hoort toch, gij wederspannigen! zullen wij voor ulieden uit deze steenrots water hervorbrengen? Nu. 20:10. En hij sloeg de steenrots in grooten toorn. Toen was bij hem de mate der zachtmoedigheid vol. Hij was zeer zachtmoedig, maar toch ontbrak het hem aan de mate der zachtmoedigheid, die noodig was, om het volk in te leiden. Doch ook dit behoort bij het type. Immers is het type altijd onvolmaakt. Het roept om de vervulling. Mozes roept om Hem, Die zachtmoediger is dan hij. Doch in het geval, dat wij thans bespreken, is Mozes door Gods genade getrouw. Gods verbond moet staan. Gods naam moet verheerlijkt. Het volk mag daarom niet verteerd. Door Gods eigen kracht blijft Mozes in de beproeving staande en staat hij hier voor ons als de Middelaar des ouden verbonds, de knecht des Heeren, in alles getrouw in de dingen, die bij God te doen waren.

H. H.

NOTICE TO ALL SUBSCRIBERS

Please look at your expiration date on your address label. If that date is not correct, please, remit immediately. We are in need of money.

RALPH SCHAAFSMA

524 Henry Ave., S. E.
Grand Rapids, Mich.

IN MEMORIAM

Daar het den Heere behaagde om een onzer leden in droefheid te brengen, door het overlijden van haar Echtgenoot,

LAMBERT SCHUT,

betuigt de Ladies' Aid der Chr. School te Hudsonville haar oprechte deelneming in deze haar droefheid en is de bede dat de Heere haar rijkelijk door Zijne genade wil troosten.

Namens de Ladies' Aid der Chr. School Hudsonville,

Mrs. J. Schut, Pres.

Mrs. W. Moes, Secy.

Christ's Love And The Believers, Ever Intact

Who shall separate us from the love of Christ? Shall tribulation Nay in all these things we are more than conquerors through Him that loved us.

Rom. 8:35, 37.

Shall tribulation separate us from that love? or distress, or persecution, or famine, or peril, or sword? Nay in all these things more than conquerors For I am persuaded, so the apostle goes on to say, that neither death, nor life, nor angels, nor principalities, nor powers, nor things present, nor things to come, nor height, nor depth, nor any other creature shall be able to separate us from the love of God, which is in Christ Jesus our Lord.

Nothing, then, shall separate us from that love.

Is it our love for Him or His love for us that is meant. His love for us! There can be no doubt about this. For from the sequence it appears that we are joined also to the love of God which is in Christ. The love of Christ is therefore His love for us.

The apostle says not that no one shall separate us from Christ. It is *His* love from which no one shall be able to separate us. Certainly, if the latter be true, the former must be true. Yet we should observe how the thought is here expressed. We are affixed, joined to, united with His love. It means that this love is always near us, about us, in us. In this love we live and have our being. By this love we are borne. Upon this love we feed; it is our food and drink. In the light of this love we walk. It besets us on all sides and follows us all the days of our life. By this love we were reclaimed from death, drawn out of darkness into His marvelous light, transported out of the kingdom of darkness into that of His. It means that by this love we are called, justified and cleansed. It means that in our hearts this love was shed abroad, and that by this love our hearts were set glowing in love for him so that we now by the strength of that love confess His name and witness for His truth in the midst of this world. So are we affixed to that love of Christ.

You, parent, love your child. You make no secret of it. You store not that love away in your heart so that your child sees nothing of it. You reveal your love and incorporate it in deeds of love. You provide for the child. In your love you give it food and raiment. You nurse it when ill. When danger threatens your protecting arms are about it. When the child is sad you speak words of comfort, when it weeps you are there to dry its tears. So are you constantly engaged in bringing your love in a living contact with your child. So do you affix that child to your love; so do you cause your love to surround, bear, embrace, and follow the child. So do you unite in a very real and vital sense that child with your love.

So does Christ bring His love in living, vital contact with His people. And who shall be able to separate us from that love.

Imagine your child kidnapped. You know not where they have taken the child. You love the child still, now more than ever it seems. The child however have been separated from your ministering love. You have not the child in your arms. You thus do not minister to its needs. It may be in danger, but you are not there to protect it. It may be crying for bread, but you are not there to comfort it. You know not where the child is. The child has been torn, separated, from your love.

Who shall be able to separate us from the love of Christ. Who was able to prevent Him, let me first ask, from bringing His love in that saving, redeeming, faith and love engendering connection with us? Our own perverse will? So many will tell you. You know their lying gospel. Christ loves you, they say, wills to save you. He stands knocking at the door of your heart and begs you to let Him in; but He is not able to bring His love in a saving contact with you to open the door of your heart, to gender in you faith and love. Though He loves you, you are beyond the reach of His love. So the Christ with that great heart overflowing with pity for the perishing, can do nothing for them, and you unless you first bring your love for Him in connection with Him by taking hold of the hand that He extends, by catching hold of the lifeline He throws out, by first accepting His gracious offers. Then, after you have first acted, He may be able to give you some aid, as long as you do not withdraw your love from Him, severe the connection that you have set up between Him and you by again letting go off His hand.

Such is their message. How cheerless! How dreadful! How Christ- and God-degrading. We know that we loved not Him but that He loved us and brought His love in saving connection with us so that we live to Him.

And who shall separate us from that love? Shall tribulation, or distress, or persecution, or famine . . . or nakedness, or peril, or sword? Would we remain faithful to Him in all these things. Is there doubt in your soul? Are you not certain? You fear? Your faith is weak? The flame of your love burns so low at times. You find so little power in you to deny yourself, to take upon you your cross and to follow Him? Your affections are still so set on the things of this earth? You still are so bend upon saving this your life? So you wonder if you would be able to stand in the evil day, if Satan would again erect his scaffolds and his stakes? Persecution, sword, famine . . . these *are* something! You fear for yourself? There would be reason for this if by "love of Christ" were meant our love for Him which we of ourselves brought in contact with Him. Then there would be reason to be afraid. But not now. For, let me say it again, the love of Christ is Christ's love for us by which He laid hold on

us. Who therefore is able to separate us from His love? Are there any stronger than He? We cannot be separated from His love unless He Himself should bring about the separation. This He cannot do.

In all these things, therefore, we are more than conquerors. This is the other side of no one being able to separate us from His love. We are conquerors in all these things. We cannot be separated from His love. We know this to be fact. Looking back, we see His followers on scaffolds, affixed on stakes, wasting away in dungeons. And they witnessed for Christ until silenced by death. In all these things we are conquerors.

We are conquerors. The apostle does not say, "And in all these things we will become conquerors." The believers are this. Conqueror is their very name and they are what this name signifies. They are this as a result of Christ having brought His love in a living, saving contact with them. They are conquerors as to their very natures. Hence, as conquerors they enter the strife to war the warfare of Jehovah.

As to all *these things, world, Satan, flesh*, they are not conquerors. They assail the believers as not-conquerors, as condemned, as sentenced to be destroyed.

In all these things we are more than conquerors, in that all *these things* work together for good to them that love God. These things are then given in the hands of these lovers and are thus their servants.

In all these things we are more than conquerors through Him that loved us. *Through Him*, that is Christ. Through Him as our Saviour, as our strength, as our very life, as our King who conquers, as our Prophet, who witnesses, as our Priest, who prays, in and through us. Through Him who merited for us the victory.

Through Him *who loved us* are we conquerors. Who *loved us*. He loved us in the counsel before the foundations of the world. For He willed to be appointed our Head and Saviour. He willed that the Father fore-know us in Him, predestinate us to be conformed to His image, call, justify, glorify us in Him. So did He love us. And in the fullness of time He assumed our flesh, became like unto His brethren in all things, sin excepted. And with us as included in Him, He bore the burden of God's wrath against sin, allowed His body to be affixed to the accursed tree, dead, was buried, rose again unto our justification. So did He love us. How then could He withdraw from us His love, His saving and redeeming love ever? Who could separate us from that love? Not death or life for whether we live or whether we die, we are the Lord's. No angel, either good or bad, could separate us from that love. Nothing in this life or in the life to come. Nothing in heaven or on earth. Joined to His love and to Himself by Himself now and ever, and to the love of God which is in Christ Jesus our Lord.

G. M. O.

De Nederlandsche Geloofsbelijdenis

Artikel 36

VAN HET AMBT DER OVERHEDEN

Wij gelooven, dat onze goede God, uit oorzaak der verdorvenheid des menschelijken geslachts, Koningen, Prinsen, en Overheden verordend heeft; willende dat de wereld geregeerd worde door wetten en politien, opdat de ongebondenheid der menschen bedwongen worde, en het alles met goede ordinantie onder menschen toega. Tot dat einde heeft Hij de Overheid het zwaard in handen gegeven tot straf der boozen en bescherming der vromen. En hun ambt is niet alleen acht te nemen en te waken over de Politie, maar ook de hand te houden aan den Heiligen Kerkedienst; om te weren en uit te roeien alle afgoderij en valschen godsdienst, om het rijk des antichrists te gronde te werpen, en het koninkrijk van Christus Jezus te vorderen, het Woord des Evangelies overal te doen prediken, opdat God van een iegelijk geëerd en gediend worde, gelijk Hij in zijn Woord gebiedt. Voorts een ieder, van wat qualiteit, conditie of staat hij zij, is schuldig, zich den Overheden te onderwerpen, schattingen te betalen, hun eere en eerbied toe te dragen, en hun gehoorzaam te zijn in alle dingen, die niet strijden tegen Gods Woord. Voor hen biddende in hunne gebeden, opdat hen de Heere stieren wil in al hunne wegen, en dat wij een gerust en stil leven leiden in alle godzaligheid en eerbaarheid. En hierin verwerpen wij de Wederdoopers en andere oproerige menschen, en in het gemeen alle degenen, die de Overheden en Magistraten verwerpen en de Justitie omstooten willen, invoerende de gemeenschap der goederen en verwarren de eerbaarheid, die God onder de menschen gesteld heeft.

De Kerken der Reformatie, hadden een dubbelen strijd te strijden, wat betreft hunne betrekking tot de Overheden en machten. Aan de eene zijde had men het te doen tegen degenen die misbruik maakten van het gezag der Overheid, en moesten dus de Vaders tegenover alle onrecht en geweld, de vrijheid handhaven, en aan de andere zijde tegenover alle dweepzucht en losbandigheid, moesten zij het gezag verdedigen en handhaven. Willende alleen belijders zijn van het Woord des Heeren hielden ze vast aan het gezag der Overheden en Machten, als door God ingestelde ambtsbekleeders, maar dan ook dat die machtsbekleeders, toezicht hadden over het volk, in zooverre er gevaar dreigde dat door losbandigheid die belijders het onmogelijk maakte om naar den regel van Gods Woord te belijden en te leven.

Immers mogen de Gereformeerden van alle eeuwen, op grond van de Schrift, zeker vasthouden, dat er wezenlijk geen vrijheid is voor den mensch, dan alleen die vrijheid die bestaat in het gehoorzamen van Gods Woord, in andere woorden, in het leven *naar de Wet des Heeren Heeren*, wezenlijk uitgedrukt in de woorden: Gij zult God liefhebben boven alles en den naaste als uzelf. Verder is het ook overduidelijk in de Schrift, dat elk menschenkind, om deze vrijheid te bezitten met God verzoend moet zijn door het bloed van

Christus, en dus wedergeboren moet zijn tot een leven-de hope door de opstanding van onzen Heiland. Nu is het ten derde ook volkomen naar de Schrift, als we belijden dat een ieder die niet deelt in die vernieuwing des geestes des levens, geen ware vrijheid geniet, en is dientengevolge hater Gods en van zijn naaste. Dit is uit oorzaak van de zonde. Was er dus geen zonde, zoo zouden wij ook geen overheidsambt kennen, want elk een zou dan God liefhebben en zijnen naaste als zichzelf. Dat dus de zonde het heerschend beginsel is van den mensch der zonde, wordt ook aan het begin der geschiedenis duidelijk getoond, als Kain zijnen broeder doodslaat. En de geschiedenis van onze dagen spreekt luider dan alle redeneering, dat de ijdele droom van den humanist om een broederschap van alle menschen te zien opstaan uit de chaos van den tijd, ten verderve leidt. Daarom gelooven we met dit artikel "dat onze goede God, *uit oorzaak der verdorvenheid van het menschelijk geslacht*, Koningen, Prinsen en Overheden verordend heeft, willende dat de wereld geregeerd zou worden door wetten en politien, opdat de ongebondenheid der menschen bedwongen zou worden, en dat alles met goede orde onder de menschen zou toegaan". Ondubbeltinnig dus spreekt de belijdenis uit, dat de ongebondenheid der menschen bedwongen moet worden door de Overheden.

Wij moeten hier wel voorzichtig zijn, dat we niet de nieuwere verklaring van de laatste jaren, in betrekking tot dit geloofsstuk, aanvaarden. Die nieuwere verklaring wil immers in dit artikel zien, een stuiting van de zondemacht in den mensch, waardoor den natuurlijken mensch bekwaam zoude zijn om op het terrein van het burgerlijke, nog goed te doen voor het aangezichte Gods, en dat wel door een algemeene werking van Gods Geest. Nu gevoeld een ieder dat zulk eene werking door Gods Geest ten goede, in de wereld van boosdoeners, ten eenenmale eene Overheid overbodig zou maken. Immers als de Overheid is geroepen en door God aangesteld, om de ongebondenheid der booze menschen te bedwingen, zooals dit artikel leert, dan behoefde de H. Geest Gods zulks niet meer te doen. Ook als het waar is dat de onwedergeborenen ten goede geneigd zijn door eene algemeene werking des H. Geestes, zoo zou de belijdenis ook niet kunnen spreken van een *bedwingen*, van de ongebondenheid der menschen. Maar dat het een *bedwingen* is blijkt, ten tweede, ook duidelijk uit hetgeen verder wordt beleden, n.l., dat het middel, dat God aan die Overheden geeft om die ongebondenheid te bedwingen, is *het zwaard*, als symbool van gezag, van autoriteit, van macht en heerschappij. Immers: "Tot dat einde heeft Hij (God) de Overheden het zwaard in handen gegeven, tot straf der boozen en bescherming der vromen". Zeker kan dus nooit dit artikel als bewijsgrond dienen, tot staving van de leer der Christelijke Gereformeerde Kerken, dat God door een algemeene werking des Geestes den natuurlijken mensch bekwaamt om het goede te betrachten op het

terrein van het burgerlijke; een goed dat ook zedelijke waarde heeft voor den Heilige Israels. Want *juist omdat de mensch boos is van zijne jeugd af aan, en juist omdat God het zwaard gegeven heeft aan de Overheden tot bewaring van goede orde in het burgerlijke*, is er in dit artikel geen sprake van een invloed des H. Geestes Gods op den natuurlijken mensch.

Ook moeten we niet vergeten dat de Overheid bestaat alleen krachtens een Goddelijk recht, en daarom moet alle ziel aan haar onderworpen zijn, en den Keizer gegeven wat des Keizers is. Dit wordt duidelijk geleerd in Jer. 26:6, 7; Joh. 19:11; Rom. 13:1-7; Titus 3:1; I Petr. 2:13, 14. Uit deze plaatsen leeren we dat we onderdanig zijn moeten de Overheden, of ze een Keizer zijn, of een Nebukadnezar, een President, of een Koningin. Dus op welke wijze zij ook hun regeermacht uitoefenen, als in een republiek of een koninkrijk. Niet echter zooals sommigen de zaak voorstellen, alsof de onderdanen in dezelfde betrekking staan tot de Overheid, als onmondige kinderen tegenover hun vader. Dit zoude zeker vloeken tegen de vrijheid waarmede Christus ons heeft vrijgemaakt. Immers onze Vaders beleden aan de Overheden schuldig te zijn en onderworpen, in alle dingen *die niet strijden tegen den Woorden Gods*. Ook de geschiedenis der Apostelen bewijst dat de geloovigen zich wel terdege tegenover de Overheden hebben gedragen als mondige kinderen, als tegenover een vader die hen mishandelt, en hen in hunne rechten verkort. Zie daarvoor Hand. 4. Zeker beide de vrijheid en het gezag wil de belijder van Gods Woord handhaven. En dit recht van spreken heeft het volk Gods, *omdat de Overheid ingesteld is door God en regeert alleen door God*, ten einde dat Gods volk "een gerust en stil leven leiden zal in alle godzaligheid en eerbaarheid". Een overheid dus, die beweert te bestaan "*of the people, by the people and for the people*" is er één die ontkend hare roeping voor God. Er is geen Overheid die regeert bij de gratie des volks. Want indien dit waar was, dan moest de Overheid ook overgaan tot allerlei moord en bedrog, en zelfvernietiging, indien het volk zulks begeerde. Neen, naar de belijdenis, mag de Overheid alleen zijn een macht "*of God, by God, and for God*". Dan en dan alleen beantwoord ze aan hare roeping om de kwaden te bestraffen en de vromen en goeden te beschermen.

Alleen op grond van dit beginsel en deze belijdenis, is alle gevaar van opstand en revolutie weg, en zal alles met goede ordinantie onder menschen toegaan. Immers, wie voor het hoogste gezag niet wil buigen, kan ook niet buigen voor gezag dat aangesteld is door dat hoogste gezag. Daarom is ook de consequentie van deze belijdenis dat "*wij verwerpen de Wederdoopers en andere oproerige menschen, en in het gemeen al degenen die de Overheden en Magistraten verwerpen en de Justitie willen omver stooten, invoerende de gemeenschap der goederen*". Wel heeft onze belijdenis het oog in het bijzonder op de buitensporigheid van

Jan van Leiden en de zijnen, die het godsrijk wilden oprichten. Maar hetzelfde beginsel vroet door vandaag, onder degenen die bazelen van een volkswil die regeert, en die als levensbeginsel niets anders hebben dan vijandschap tegen God en dus ook tegen den naaste. Maar de Overheid heeft geen betere onderdanen dan de kinderen Gods, die zich onderwerpen, gewillig en volhartig aan de Overheden, zolang het niet strijd tegen Gods Heilig Woord.

Ten slotte mogen we nog wel opmerken, dat het gedeelte van dit artikel dat handelt over de juiste verhouding van Kerk en Staat, door ons niet meer wordt aanvaard. De belijdenis drukt zich dienaangaande dus uit: "En haar ambt is, niet alleen acht te nemen en te waken over de politie, maar ook de hand te houden aan den H. Kerkedienst, om te weren en uit te roeien alle afgoderij en valsche godsdienst, om het rijk van den antichrist te gronde te werpen, en het koninkrijk van Jezus Christus te bevorderen, het Woord des Evangelies overal te doen prediken, opdat God van een ieder geëerd en gediend worde, gelijk Hij in Zijn woord gebiedt". Wij achten het hier niet de plaats om over deze oude vraag lang en breed te verhandelen, alleen zal het zonder eenigen twijfel voor een Gereformeerd mensch duidelijk zijn, dat niet de Overheid, maar de gemeente geroepen is om Gods Woord te prediken, door haar wettige ambtsdragers. En het gezag van dat Woord is niet te handhaven door Overheden en Koningen, maar is puur geestelijk, doet dan ook altijd, alles waartoe het wordt uitgezonden, en keert dan ook nooit ledig terug. Het verhardt of verzacht; het zegent of vloekt; het geeft ons leven of het doodt ons; het leidt naar het eeuwige, nieuwe Jeruzalem, waar alles uit Hem, door Hem en tot Hem is, of het leidt ons naar de buitenste duisternis, waar weening is en knersing der tanden. Zoo ligt dan in het gepredikte woord, door de gemeente Gods bedient, reeds het oordeel of het voordeel, en moet niet het stalen zwaard van een Overheid de ongehoorzamen straffen, want zegt de Heere: Mij komt alle wraak toe, Ik zal het vergelden. Daarom mag geen Staat heerschappij oefenen over de Kerk, maar als dienaar Gods, moet hij de ongebondenheid der menschen bedwingen en de kwaden staffen en goeden beschermen, opdat de Kerk een stil en rustig leven leide in het midden der wereld. Daarentegen zal de Kerk ook niet zoeken of trachten den Staat te willen regeeren, maar als de Bruid wachten en hopen op den dag, wanneer wij slechts één Potentaat in volkomenheid zullen dienen, namelijk, de alleen Aanbiddelijke God van hemel en aarde.

L. Vermeer

Niets, beslist niets, van al het wereldsche vertoon, of van alle aardsche genoegens, kan vergeleken worden bij de vrede die alle verstand te boven gaat, altijd met een goed geweten verbonden.

The Support Of Needy Students

Article 19

The Churches shall exert themselves, as far as necessary, that there be students supported by them to be trained for the Ministry of the Word.

This article reposes upon the idea that the churches are in the need of trained ministers of the gospel. The induction into the office is to be preceded by a period of training during which the aspirant is in the need of the means of living, which, so the article under consideration requires, must be given him by the churches of he be without a capital of his own. Such was the stand taken by the Reformed churches of the Reformation. The first individual to call attention to this matter was one Marnix of St. Aldegonde. In a letter to the Refugees churches he expressed the sentiment that action should be taken that there might not be an unsatisfied hungering for the Word of God through a lack of supply of ministers of the Word. Such hungering he regarded as the worst plague that God could send His people. He suggested further that the churches should form a fund with a view to supporting promising youths. The early Reformed Synods (Emden 1571, Dordrecht 1574, Dordrecht 1578, 's-Gravenhage 1586) were in agreement with this sentiment and forthwith adopted measures for the support of needy students.

This action was most urgent; for the sad fact was that well-to-do parents were using their influence to discourage their sons, with desire for the office, from studying theology, because it was observed that ministers of the gospel were in general not being properly supported. On the other hand, there were found among the poorer class those who desired to give their lives to the church but lacked the means to finance their training. The result of this circumstance was that consistories, unable to secure trained ministers of the word, would vest with the office the incompetent and the unfit. Priests and monks, school teachers and even craftsmen were given charges. Such a condition of affairs the churches might not tolerate. Thus the synod of Dordrecht (1578) decided that the churches bend their efforts to induce the state and private individuals to support at the high schools students, giving promise of developing into fit material for the ministry, while the synod of Middleburg (1581) resolved that the churches should exert themselves that students, unable to pay their expenses, be supported by "public bounty". At the time of the Reformation, the Reformed state of the Netherlands confiscated and appropriated lands and estates formerly held by Romish institutions and the churches deemed it just that the revenues derived from these properties should be placed in the service of the church and that from this income also incapacitated ministers of the gospel

and needy students should draw their support. The soundness of this action is to be questioned. The responsibility of caring for needy students rests, certainly, not upon the state but upon the church. This the Reformed churches at the time of the Reformation seemed not to discern. The burden that was theirs was cast by them upon the state. And the state allowed this and in the course of time provided for the support of thousands of students, while the training of many others was financed by private individuals.

The churches of the "Secession" (Afscheiding, 1834) having declared themselves independent and having thus broken off their relations with the state, found themselves under the necessity of caring for their own needy students. Through the formation of provincial treasuries, these churches now attempted to meet the requirement of Art. 19. These treasuries were replenished by church collections. As a result of this new method of caring for needy students, the term "bonis publicas" (public gift or endowment), as it signified the endowment granted by the state to the needy student, became a misnomer in the circle of the churches of the "Secession". Yet it remained in use until the year 1832, when article 19 was revised and made to read: "The churches shall exert themselves, that there may be students in theology supported by them to be trained for the ministry of the Word". The synod of Utrecht, 1905, inserted the phrase, "as far as is necessary". The new redaction of Art. 19 as amplified by the last-named synod (Utrecht) was again revised by the Christian Reformed Churches of North America. The redaction of these churches reads: "The churches shall exert themselves, as far as necessary, that there may be students supported by them to be trained for the Ministry of the Word". This redaction, it will be noticed, contains not the phrase "in theology". The Art. with this sentence-element forming part of it, renders the support of aspirants to the office *not in theology* but still in high schools and colleges, unlawful. The Reformed churches of the Netherlands, as they as yet have not ridden Art. 19 of the aforesaid sentence-element, are still facing the question, "Who must be supported". Are high school and college students, who follow courses preparatory to the study of theology with a view to entering upon the sacred ministry of the Word, entitled to support? It has never in the past been the practice of Reformed churches to aid other than students in theology. Yet in the 16th and 17th centuries it occurred repeatedly that private individuals would solicit the aid of the churches for promising students attending the Latin schools in preparation for the study of theology. In agreement herewith, many have deemed it necessary to decide that gifted youths in the schools engaged in preparing themselves for the study of theology be supported by the church, if without means. Until this day, however, the "Gereformeerde" churches of the

Netherlands have refrained from deciding this. The chief objection seems to be that the risk the churches take when they grant aid to students still several years removed from the day of their enrollment as students of theology, is much too great. The student, it is said, may suffer a change of mind before this day is arrived at. True enough. To this may be added that he may also be removed by death before the near goal be reached or discover that he is not fitted for a life of intensive application and sustained effort in the study.

It cannot be denied that these objections have weight. That the risk must always be taken in connection with every applicant, no one, it is certain, would care to maintain. In extending their aid, the churches must use judgment. On the other hand, there will always be instances in which the risk must be taken, as when the applicant gives evidence of being a youth of sufficient promise. We believe that the Christian Reformed Churches in North America did well in cancelling the sentence-element "in theology".

Another question raised is whether aid may be given to candidates in theology, who, having completed the prescribed course of study, wish to pursue the study of theology beyond this point. The article does not forbid it. But aside from this, whether it should be pronounced desirable for the candidate to continue beyond the prescribed point, depends chiefly upon the mental and spiritual calibre of the pedagogues at whose feet he would come to sit if he continued. If they be men who can actually give him something that cannot be gotten at the seminary where he studied, if they can lead him into new avenues of thought that he by himself would in all likelihood never discover and that the instructors who had him know nothing of, let him study on, if he be a person with marked ability as a student. But if he would continue to obtain a degree that merely betokens that so many more years have been spent in study at such and such an institution, and absolutely nothing more, then let him be satisfied with having completed the prescribed course of study.

Another question usually raised in connection with this article is: at which institution must the alumni, (the pupils) study. The answer that this question receives is: the churches do well, if there be no weighty objections, to permit the pupils to choose the institution at which they would study. "If there be no weighty objections" deserves the emphasis. A member of a Protestant Reformed church, answering this question, would, or at least should, say that there are weighty reasons why the pupil, desiring to become a minister of the gospel in a Protestant Reformed church, should choose to enbibe theology as it is taught in the seminary of the Protestant Reformed churches.

Then there is the question of method that is to be employed in meeting the requirement of Art. 19. Respecting this matter, the Art. says nothing. The churches shall exert themselves. No principle of Re-

formed church polity would be violated, should each one of our churches attend to this matter by itself. As it is, our churches jointly care for their needy students. If the churches of a given church formation are numerous and scattered over the length and breadth of the land, they assemble in classes and each classis has its classical treasury for the needy students it took under its wing.

A final question is whether ministers of the gospel should be required to pay back to the churches to aid they received while in training. This question, and we believe correctly so, is usually answered in the negative. It can be seen that they should not be required if the matter of support of needy students by the churches be viewed from the angle of principle. Let us do this. In the words of the Form, the church was given the special prerogative that to her were entrusted the oracles of God. It follows therefore that the church has a divine mission to proclaim the Word of God. The church performs this task through the special office as its organ. These matter — matters to which attention was called in the immediately preceding article on the Church Order, must again be brought to the fore in connection with Art. 19. The church then performs the task of proclaiming the Word, through the special office at its organ. Hence, the obligation to advance what is in direct connection with this task, so I wrote, the responsibility to see to the abiding of a stock of men capable of performing this task in their capacity of "pastors and teachers" rests solely and squarely on the church. The church is in duty bound to recruit from its ranks, God-fearing and capable youths and to prepare them for the gospel ministry. And the church certainly is in duty bound to supply its recruits in training with the means of living if they came without means and could not train unless supported. The question may never be, has the aspirant the means of living that he needs to carry him through the period of training. The matter to be determined is, has he desire, does he give promise? If so, he should be taken and supported if necessary. For the church is in duty bound to exert itself that there may abide a stock of apostolic men capable in their capacity of pastors and teachers to propagate the pure doctrine.

It therefore must make it possible for the penniless yet gifted and God-fearing youths with a desire for the office, to go into training. These the church should receive and be willing to support.

Consider further that the ministers of the gospel must give themselves wholly and permanently to the service. Such is the will of God. Wrote Paul to Timothy (II Tim. 2:3, 4): "No man that warreth entangleth himself with the affairs of this life; that he may please him who has chosen him to be a soldier." That the pastors and teachers shall be wholly devoted to the service is evident also from this that they are

expressly forbidden to minister to their own material needs. As they go to preach, they provide neither gold nor silver, nor brass in their purses, nor script for their journey . . . for the workman is worthy of his hire (Mat. 10). The pastors belong with all their strength and talent exclusively to the flock over which Christ sets them as shepherds. Therefore the flock is also in duty bound to provide for him. This later has also been abundantly proven from Scripture in former articles. Consider further that, as viewed from certain angles, there is no difference between the period of training and the period of active service in the office. The former is introductory to the latter and in a sense forms a part of it. The student no more than the minister of the gospel follows an ordinary pursuit of life. Both separate themselves for the service and are wholly and exclusively devoted to spiritual tasks, the student to the task of training for the ministry and the pastor to the task of ministering to the flock. Even while in training, the minister of the gospel was as to purpose and intention wholly given to the service of the church. And the fruitage of his labors as student falls to the church so that in this fruitage, the church actually possesses the student. This the churches should bear in mind.

It should be plain that the minister of the gospel should not be required to pay back to the churches the aid he received as a needy student. Besides the salary of the average minister is not large enough to allow such a paring back of aid received. But what is required of the minister of the gospel is that he contribute to the support of other needy students.

G. M. O.

On Oct. 30, the Lord willing, our dear parents,

CORNELIUS DERTIEN

and

SENA DERTIEN—Bouwman,

will commemorate their 40th wedding anniversary.

May our Heavenly Father in His grace continue to bless and keep them and fill their remaining days with joy and happiness, so they can say with Samuel (I Samuel 7:12): Hitherto the Lord hath helped us.

Their loving children,

Mr. and Mrs. John Dertien
Eva

Mr. and Mrs. Joseph Dertien
Mr. and Mrs. Louis Dertien
Anne
Jean

And 10 grandchildren.

646 Charles Ave., S.E., Grand Rapids, Mich.

S. S. T. A.

The first meeting of the Association of Protestant Reformed Sunday School Teachers, held Friday evening, Sept. 21, in the First Protestant Reformed Church of Grand Rapids, proved to be one of inspiration, education, and mutual enjoyment to the teachers present. Besides a variety of musical numbers, a very interesting talk was given by the speaker of the evening, Rev. B. Kok, on the relation of the Sunday School to the church.

The thoughts expressed by the speaker are the same thoughts which lie behind the organization of the Association, namely, dissatisfaction with the Sunday School as it is today and a sincere desire to build it into something worth while.

This the association hopes to do by departing from the International system of Sunday School lessons and developing a satisfactory system of our own. To do this it will also be necessary to print and publish our own Sunday School paper.

A big task it is! But we hope that with the aid of those teachers who are not as yet members of the association, and with the coöperation of all our people we can reach our goal in the near future, not in our own strength but relying upon Him who ruleth all things to the furtherance of His kingdom. May His blessing rest upon our work so that the Sunday School may become an added means through which the church can instruct our covenant youth in the truths we hold so precious.

Herman Windemuller,
Reporter

NOTICE

On Tuesday, October 30, at 7:45, D. V., the Protestant Reformed League will hold a membership meeting in the Protestant Reformed Church at Holland, Mich.

Topic for the evening:

"Should we have our own Christian Schools"
to be spoken in both Holland and English.

Refreshments will be served and also a collection will be taken.

Prot. Reformed Men's League,

C. Hager, Secy.

Kleine dingen veroorzaken dikwijls meer onrust dan groote. Wanneer een heel klein splintertje hout in uw vinger dringt, kan u dit grooter ongelegenheid veroorzaken dan een zware slag dien gij ontvangt; evenzoo kan een klein verdriet een drukwekkend gevoel van onbehaaglijkheid bij u te weeg brengen.